

Z obsahu:

**Mariina královská
důstojnost**

Jan Pavel II. při generální audienci 23. července 1997
– strana 2 –

**Co s neklidným
dítětem?**

– strana 6 –

**S Marií vstříc
roku 2000**

Tajemství Ježíše Krista je nerozlučně spjata s Marií, jeho Matkou
– strana 8 –

**Nebudete-li činit
pokání...**

Bilance prvních červencových týdnů je skutečně tragická...
– strana 10 –

Mistře, kde bydlíš?

Pojďte a uvidíte!

Poselství Jana Pavla II. k XII. světovému dni mládeže
– strana 12 –

**Dostala jsem
odpověď**

Bílá kronika...
– strana 14 –

**Svěcení kostela
v Karolince**

– strana 17 –

*Bratři, ukažme dobrý příklad našim
bratřím, protože na nás závisí jejich
život. I budoucnost chrámu a oltáře
spočívá na nás. Především však děkujme
Hospodinu, našemu Bohu, když
nás podrobuje zkoušce.*

Jud 8, 24,n

Mariina královská důstojnost

1. Lidová zbožnost vyzývá Marii jako Královnu. Koncil po připomínce, že Panna Maria byla s tělem i s duší vzata do nebeské slávy, vysvětluje, že byla Pánem vyvýšena jako Královna všeho tvorstva, aby se dokonaleji připodobnila svému Synu, Pánu pánů a vítězi nad hříchem a nad smrtí.

Však také od pátého století, téměř v téže době, kdy efezský koncil ji prohlásil za Matku Boží, se začíná dávat Marii titul Královny. Křesťanský lid takovým dalším uznáním její vynikající důstojnosti ji chce postavit nad všechny tvory a oslavovat její úlohu a důležitost v životě každé osoby a celého světa.

Ale již v úryvku homilie připisované Origenovi se objevuje tento komentář ke sloům proneseným Alžbětou při navštívení: „*Já měla přijít k tobě, protože jsi požehnaná nade všemi ženami, ty, Matko mého Pána, ty, má Paní.*“ V tomto textu se samovolně přechází od výrazu »*Matka mého Pána*« k oslovení »*má Paní*« a předjímá se, co později prohlásí svatý Jan Damascenský, který dává Marii titul »*Panovnice*«. Když se stala Matkou Stvořitele, stala se opravdu Panovnicí všech tvorů.

2. Můj ctihodný předchůdce Pius XII. v encyklice Ad caeli Reginam, na niž se odvolává konstituce Lumen gentium, označuje za základ Mariiny královské důstojnosti – kromě mateřství – spolupráci na díle spásy. Encyklika připomíná liturgický text: Svatá

Maria, Královna nebes a Panovnice světa stála v bolesti u kříže našeho Pána Ježíš Krista. Určuje analogii mezi Marií a Kristem, jež nám napomáhá pochopit význam královské důstojnosti Panny. Kristus je Králem nejen kvůli tomu, že je Božím Synem, nýbrž i proto, že je Vykupitelem. Maria je Královnou nejen kvůli tomu, že je Matkou Boží, nýbrž i proto, že spolupracovala na díle vykoupení lidského rodu přidružená jako nová Eva k novému Adamovi.

V Markově evangeliu čteme, že v den nanebevstoupení Pán Ježíš byl vzat vzhůru do nebe a usedl po Boží pravici. V biblickém jazyku sedět po Boží pravici znamená sdílet svrchovanou moc. Tím, že Ježíš sedí po pravici Otce, zřizuje své království, Boží království. Maria vzata na nebe je přidružená k moci svého Syna a věnuje se rozšíření jeho království tím, že se podílí na šíření Boží milosti ve světě.

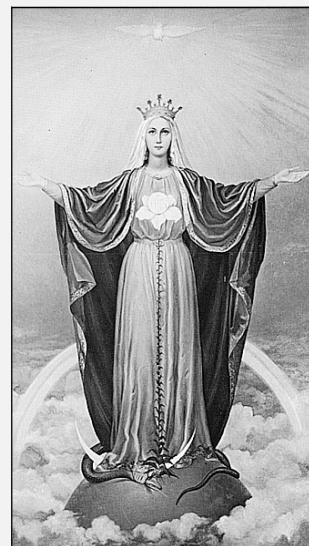
3. Hledíme-li na analogii mezi nanebevstoupením Krista a Mariiným nanebevzetím, můžeme uzavřít, že Maria v závislosti na Kristu je Královnou, jež vykonává nad vesmírem svrchovanou vládu, kterou jí dal sám

její Syn. Titul Královny jistě nenahrazuje onen titul Matky. Její královská důstojnost zůstává ozdobou jejího zvláštního mateřského poslání a vyjadřuje prostě moc, která jí byla dána, aby vykonávala toto poslání.

4. Pius XII. tím, že cituje bulu Ineffabilis Deus Pia XI., ozřejmuje tento mateřský rozměr královské důstojnosti Panny. Protože nás mateřsky milovala a převzala zájem o naši spásu, rozšiřuje svou péči na celé lidské pokolení. Pán ji ustanovil Královnou nebes i země, povýšil nad všechny kůry andělské a nad celou nebeskou hierarchii svatých, a protože sedí po pravici svého jediného Syna, našeho Pána Ježíše Krista, dostává s velkou jistotou to, oč žádá svými mateřskými prosbami. Co hledá, nalézá, a nemůže jí to chybět.

Křesťané proto hledí s důvěrou k Marii Královně a to nijak nezmenšuje, nýbrž naopak vyvyšuje jejich synovskou odevzdanost vůči té, která je Matkou v řádu milosti. A víc, péče Marie Královny o lidi může být plně účinná pro její stav oslavení v důsledku jejího nanebevzetí. Pěkně to osvětluje svatý Germán z Cařihradu, který myslí, že takový stav zajišťuje důvěrný vztah Marie k jejímu Synu a umožňuje její přímluvu v náš prospěch. Obrací se k Marii a dodává: „*Kristus chtěl mít takřka blízkost tvých rtů a tvého srdce, a tak souhlasí se všemi přáními, která vyjadřuješ, když trpíš pro své děti, a vykonává svou božskou mocí všechno, co po něm žádáš.*“

5. Lze tedy udělat závěr, že nanebevzetí podporuje plné společenství Marie nejen

Miluj naši Paní. A ona obdrží pro tebe hojnost milostí, abys zvítězil ve svém každodenním zápasu. – Nepřítel nezíská nic těmi zmatenými žádostmi, které se neustále snaží v tobě vřít a překypovat a tak pohlít ve své vonné hnilobě velké ideály, povznášející příkazy, které sám Kristus vložil do tvého srdce. – »Serviam!« – Budu sloužit!

Josemaría Escrivá

s Kristem, nýbrž i s každým z nás. Ona je vedle nás, protože její stav oslavení jí umožňuje sledovat nás v našem každodenním pozemském putování. Jak ještě čteme u svatého Germána: Ty v nás duchovně přebýváš a velikost tvé bdělosti nad námi zdůrazňuje tvé společenství života s námi.

Stav Mariina oslavení vůbec nevytváří vzdálenost mezi ní a námi, naopak vzbuzuje trvalou a starostlivou blízkost. Maria ví o všem, co se odehrává v naší existenci, a podpirá nás svou mateřskou láskou v životních zkouškách.

Maria, vzata do nebeské slávy, se zcela věnuje dílu spásy, aby sdílela každému člověku štěstí, které jí bylo dáno. Je Královnou, která dává všechno, co vlastní, podílejíc se především na Kristově životě a lásce. (Podle Vatikánského rozhlasu)

S úsměvem se Svatý otec obrátil k našim mladým poutníkům a pozdravil je v české řeči:

„Svatý otče, Kopeček plný je tvých oveček!...“

Srdečně vítám poutníky salesiánského hnutí mládeže. Přicestovali jste do Říma, kde se od nepaměti scházejí křesťané z celého světa, aby se jim zde před Petrovým nástupcem dostalo utvrzení ve víře. Pro mne dnešní setkání je svědectvím víry v Krista a jeho církev. V modlitbě vás i celý váš národ poručím všemohoucímu Bohu, aby stále osvěcoval tuto víru, vaši pout' životem. K tomu vám ze srdce žehnám. Chvála Kristu!“

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 16,2–4.12–15

Celá obec synů Izraele reptala na poušti proti Mojžíšovi a Áronovi. Synové Izraele jim řekli: „Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme seděli u hrnců masa a jedli chléb dosyta. Vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste umořili celé shromáždění hladem!“

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Hle, jako déšť vám sešlu chléb z nebe. Lidé vyjdou a každý den si nasbírají dávku na den. Chci je zkoušet, zda půjdou v mém zákoně, nebo ne.“

Slyšel jsem reptání synů Izraele. Řekni jim toto: K večeru budete jíst maso a zrána se nasytíte chlebem. Poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh.“

Když nastal večer, přilétly křepelky a pokryly celý tábor. Zrána padla rosa na tábor kolem dokola. Pokrývka z rosy se rozplynula, a hle – na povrchu pouště bylo cosi drobného, šupinatého, jemného jako jíní na zemi. Když to synové Izraele viděli, ptali se navzájem: „Co je to?“ – neboť nevěděli, co to je.

Mojžíš jim řekl: „To je chléb, který vám Hospodin dává k jídlu.“

2. čtení – Ef 4,20–24

Bratři!

Říkám vám a zapřisahám vás ve jménu Páně: Nežijte už tak, jak žijí pohané! Jejich smýšlení je neplodné.

Takhle jste se tomu přece o Kristu naučili! Vy jste přece o něm slyšeli a jako křesťané jste byli poučeni, že máte odložit starého člověka s dřívějšími způsoby života, který je chtivý rozkoší a žene se do zkázy. Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý.

Evangelium – Jan 6,24–35

Když zástup viděl, že ani Ježíš, ani jeho učedníci nejsou na břehu, nasedali do člunů, přijeli do Kafarna a hledali Ježíše. Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: „Mistře, kdy jsi sem přišel?“

Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta

Pokračování na str. 4

Myšlenka na neděli

CHLÉB ŽIVOTA

Zamyšlení nad úryvkem Jan 6,24–35

Chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe.

Vrať se na místo, kde Ježíš nasytil tisíce posluchačů pěti chleby a dvěma rybami. Pán se pak uchýlil do samoty, aby rozmlouval se svým Otcem. Čeká jej jeden z nejobtížnějších úkolů jeho kazatelské činnosti: oznámit posluchačům, že Bůh je miluje mnohem více, než mohou pochopit a vůbec si představit. Má je přesvědčit, aby se nechali milovat tak, jak chce Otec, a nikoliv jen tak, jak se jim to právě líbí. Má duše, jsi ochotná připustit, že tě Pán miluje ve skutečnosti zcela jinak a mnohem více, než si můžeš představit a přát? Modli se současně s Ježíšem, abys patřila k těm, které neodradí bezmezná a nepostižitelná Boží velkodušnost.

Dav, který z Pánovy štědrosti včera povečeřel, hledá po rozednění svého hostitele. Ježíš však šel v noci po hladině za svými učedníky a nyní je již v Kafarnaum. Přidej se k zástupu, který podniká všechno, aby opět našel štědrého divotvůrce.

Nelíbí se jim, že tak tajně odešel a nechal je tu samy bez snídaně. Nechápu, jak se jim mohl ztratit. Neradi by přišli o výhody, které si od něho po včerejší události slibují. »Mistře, jak se ti podařilo od nás odejít? Chceme si tě podržet pro sebe!«

Ježíš však vidí velmi dobře, o co jim především běží. Jsou tak zahleděni a zabráni do starosti o svůj vlastní prospěch, že jim zcela uniká zázračný charakter Ježíšova činu. Jak může myslet na Pána, kdo myslí jen na sebe. A přece obrátit se upřímně k Ježíši a připustit jeho velkodušnou lásku neznamená přijít zkrátka, nýbrž otevřít se pro přijetí mnohem většího daru.

Nedorozumění, kterého jsi svědkem, pramení z neochoty posluchačů opustit přizemní perspektivu a uvěřit, že existuje jiná, Boží rovina, která převyšuje jejich omezené obzory. Zázrak s rozmnožením chlebů byl jen jedním z tak početných znamení, jimiž Otec osvědčuje a pečeti božský původ, božské poslání a věrohodnost svého Syna. Ale těmto Izraelitům jako by to nestačilo. Oni totiž ani tak nežádají přesvědčivé znamení, jako spíše výhodné a pohodlné uspokojení svých časných potřeb. »Dávej nám stále pokrm, jako Mojžíš dával manu. Pak ti uvěříme.« Ale jakápak to bude víra? To není víra, to je pouze uznání a spokojenost z dosažení požadovaných výhod. Místo aby pozvedala člověka z jeho pozemskosti k Bohu,

připoutala by jej ještě více k jeho přizemní tělesnosti. A to je přesně opak toho, o čem tě chce Ježíš přesvědčit. Jeho zázraky nejsou prostředky k zvláštnímu uspokojování časných potřeb, nýbrž znamení, která mají tvůj zrak i tvou mysl obrátit v posvátné účtě a úžasu k samotnému Pánu a jeho božství. On přece nepřichází, aby jen rozdával, nýbrž aby se sám stal darem. Nemůže se však darovat nikomu, kdo mu neuvěří vírou, která pokorně vykročí ze svých sebejistých úzkoprsých měřítek, ze své pozemské omezenosti, ze začarovaného kruhu sebestředné pragmatičnosti.

Opustit domnělou jistotu opírající se o hmatatelnou pozemskost a uvěřit Ježíši znamená uvěřit také ve svou vlastní mnohem vyšší hodnotu a od Boha propůjčenou vznešenost, ve svou **možnost žít ještě jiným životem**. Uvěříš-li, můžeš přijmout rovinu života, který nezná žádná omezení a žádné hranice, ale který právě pro jeho nesmírnost nemůžeš zatím svou myslí ani obsáhnout: *život věčný*. V tom je smysl tvé víry, že se musíš zcela spolehnout pouze na **Ježíšovo slovo**, které právě proto *Otec pečeti* divy a znameními. Zatímco tělesný pokrm ti dává jen dočasnou sílu k pozemskému životu, Ježíšův pokrm je **život sám**: *Já jsem chléb života*. Zatímco tvůj biologický život je uzavřen v tobě samém, život, o kterém mluví Ježíš, *život podle Božího vzoru*⁽¹⁾, je **účast na životě, jímž žije sám nekonečný Bůh**.

Odkud se bere tato Boží záliba v seberozdávání či spíše sebesdílení? Toto tajemství je skryto v samé podstatě Božího života, v bezmezné nenasytnosti jeho lásky, která jej přiměla, *aby sestoupil z nebe a dal život světu*. Připravil si nejčistší panenské lůno, v němž začal tento *koloběh života* mezi Bohem a člověkem. Vzneseným počátkem tvého napojení na život v Bohu je tajemný zázrak Mariina lůna, ve kterém se dva životy, božský a lidský, spojují v jeden. Nechceš-li stát před Ježíšem nevěřící a nechápající jako jeho překvapení a zklamání posluchači, obrať se na jeho Matku. Ona dokonale rozumí jeho a svému tajemství. Aby ti pomohla **překročit práh víry, obnoví tvou mysl po duchovní stránce, obleče tě v nového člověka**,⁽²⁾ ona tě nejlépe a nejrychleji uvede do tajemství života, ve kterém už nebudeš ani *hladovět* ani *žíznit* po ničem, co tak svazuje mysl i srdce člověka, že *jeho smýšlení je neplodné*⁽³⁾ a není pak ochoten, ba ani schopen uznat a přijmout velký dar života z Boha a v Bohu.

Ježíši, Synu Panny Marie, na její přimluvu dej mi *chléb silných, uveď mě do své svaté země, k výšinám, které získala tvá pravice*⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 2. čtení Ef 17,24.; ⁽²⁾ tamtéž; ⁽³⁾ srov. tamtéž 17,20; ⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 78

Terezie z Lisieux II.

René Lejeune

»MALÁ CESTA« BLAŽENOSTI

Celý rok 1887 je poznamenám »vánkem, který přináší vůni červánků«; je ze všech roků nejkrásnější. Terezie má 14 let. Roste tělesně i rozumově; posedne jí »extrémní touha po vědění«. Od Vánoc je osvobozena od přehrady, která ji oddělovala od světa, a ona se otevírá těm druhým: trpícím, kteří touží po lásce, kterou svět nemůže uspokojit.

Letnice 1887. Terezie odhaluje tajemství, které v sobě nosí a které má společné se sestrami Pavlínou a Cecilíí. Svěťuje otci, že by chtěla odejít na Karmel a že by to chtěla navzdory mladému věku udělat co nejdříve. Je v zahradě s otcem, který sedí se složenými rukama na okraji kašny. »Měl ve tváři nebeský výraz. Cítila jsem, že jeho srdce zaplavuje mír. Beze slova jsem si k němu přisedla; oči byly již vlhké od slz. Něžně se na mne podíval, vzal moji hlavu a položil si ji na srdce. »Tak co máš, moje královničko?« A tento tak těžce zkoušený otec řekl zcela prostě v obdivuhodném vzepětí víry, že »milý Bůh mu prokazuje velkou čest, když si od něho žádá všechny jeho děti«. Pan Martin sám dlouho snil o vstupu do kláštera a oženil se teprve v 38 letech.

Na ostří nože

Nyní začal tuhý boj o vstup na Karmel. Terezii bylo teprve

15 let. Aby se zevně udělala starší, učesala si vlasy do velkého uzlu. Musela prosit o církevní dispens. Superior Karmelu ji odkázal; jeho veto zůstalo dodrženo navzdory nátlaku karmelitů. K tomu přišlo jednoznačné odmítnutí diecézního biskupa Hugonina. »Moje duše tonula v starosti, ale současně v míru, protože jsem hledala jen vůli milého Pána Boha.« V jejím nitru však božský hlas upevňoval její rozhodnutí.

Během pouti do Říma umožnily okolnosti a Terezina neslychaná smělost, že mohl požádat osobně papeže o věkový dispens. Lev XIII. jí naslouchal s velkou náklonností, a aniž by ji odrazil, odkázal jí znovu na jejího biskupa.

2. prosince se poutníci vrátili zpět do Lisieux. Během této měsíční cesty naučila se Terezie o světě více než za celý svůj dosavadní život. Mezi poutníky

byli také šlechtici z Normandie a 73 kněží. Při takové dlouhé cestě v uzavřené společnosti projeví se dobré i špatné stránky každé osoby, a to i té, která v běžném životě své špatné stránky schovává za naučenou masku. Terezie odhaluje nicotu titulů a společenské velikosti. Divadlo, které poskytovali někteří kněží, posílilo její rozhodnutí modlit se mnoho za kněze.

Biskup z Bayeux se musí znovu vyrovnat s žádostí mladé adeptky klášterního života. Terezie vyhlíží denně poštu s odpovědí od biskupa Hugonina. 28. prosince obdržela matka Marie Gonzága, představená Karmelu v Lisieux, biskupův písemný souhlas. Zázrak! 9. dubna 1888 překročila Terezie práh Karmelu. Od nynějška až do smrti bude plnit za mřížemi kláštera své svěřené poslání: *Přišla jsem sem, abych zachránila duše a především abych se modlila za kněze.* 65 letý Ludvík Martin se se slzami v očích rozloučil se svou královničkou, která od něho odchází navždy. Postulantka se stala jednou z 26 řeholnic. Superior karmelitánů P. Delatroette při tom prohlásil: »Vedu vám jako delegát pana biskupa toto patnáctileté dítě, jehož vstup jste chtěly. Doufám, že vás nezklame ve vašich nadějích, a připomínám vám, že pokud by se tak stalo, odpovědnost poneseš jedině vy.« Mrzutý superior, kterému se nedostalo daru rozlišování...

Dívku zavedli do její cely. Na pryčně byl slavník a jinak zde byla jen ta nejskrovnější výbava. Nebyla zde ani voda ani topení. K osvětlení sloužila malá karbidová lampa. Výhled z okna zakrývala břidlicová stříška. V této cele stráví následujících pět let. To, co nyní prožije za mlčelivou klášterní zdí, krystalizuje v duši pokorné řeholnice jako světlá a prostá spiritualita, která přinášela v dějinách církve vždy své hoj-

né plody. »Malá cesta« sv. Terezie povede až do konce časů celé zástupy věřících.

Čím vyplňuje čas v této samotě? Hodiny společných i osobních modliteb, praní, zašívání, něco práce na zahradě, to jsou všechno obyčejné věci, které vykonává neobyčejným způsobem. To je cesta její svatosti. »Nic jí není třeba říkat, všechno je dokonalé,« napsala o ní představená paní Guérinové, Terezčině tetě.

Brzy se opět objevila zkouška. Otec Martin trpí těžkým kornatěním cév a to působí občasnou pomatenost. To je důvodem k odkladům obláčky sv. Terezie. Po opakovaných záchvatech je umístěn v nemocnici v Caen. Po třech letech se vrací do Lisieux a 29. července 1894 umírá.

Během prvních pěti let se Terezii na Karmelu dostává »více trnů než růží«. Při obláčce 10. ledna 1889 přijala jméno *Terezie od Dítěte Ježíše* a k tomu ještě *a od Svaté tváře*, to znamená, že je ochotna jako Ježíš během jeho umučení vzít na sebe utrpení, zkoušky a rány za spásu hříšníků. Některé sestry ji pohledy »probodávají jako jehlami«. *Stvoření, stvoření*, povzdechla si, ale přitom cítí, že její víra tím roste: *Osvobodit se ode všeho, co není On.* Právě tomu se šestnáctiletá řeholnice pilně učí: udělat Ježíše středem svého života.

Noviciát trvá dvacet měsíců. Trnů přibývá. Velice se trápila pro nemoc svého otce. Před Ježíšovým zakrváceným obličejem se Terezie učí *pokorné lásce, která se sama stravuje, velkodušné lásce, která zapomíná na sebe.* To bude v budoucnu její cíl. Terezie se sytí biblickými texty. Čtvrtý Izaiášův zpěv o Božím služebníkovi probodává její srdce a zůstane zde až do smrti zakotven (Iz 52, 13–53).

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

najedli z těch chlebů. Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu, ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečeti.

Zeptali se ho: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ Ježíš jim odpověděl: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal.“

Řekli mu: „Jaké tedy ty děláš znamení, abychom viděli a uvěřili ti? Co konáš? Naši předkové jedli na poušti manu, jak je psáno: „Chléb z nebe jim dal jíst.““

Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec; neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“

Prosili ho tedy: „Pane, dávej nám ten chléb pořád.“

Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ

Wilhelm Hühnermann

IV.

— Některé sestry jsou znepokojeny jansenistickým duchem. Terezie se ponoří do hlubin spisů sv. Jana z Kříže, »církevního učitele lásky«. Uchýlí se k úplnému sebeodevzdání Pánu Ježíši, který je od této chvíle jejím jediným vůdcem. *On mě učí nepočítat své skutky, učí mě dělat všechno z lásky. Je to Ježíš, kdo dělá všechno, já nedělám nic.*

Jejími slibům předcházejí duchovní cvičení, která prožije ve »velké tvrdosti, ano takřka opuštěnosti«. V den slibů ji přesto, že otec nemůže být vzhledem ke své strašné nemoci přítomen, »zalije řeka pokoje«.

Povzbuzující a těšitelské působení Terezie jako ošetřovatelky a sakristánky v období chřipkové epidemie, která navštívila klášter v zimě 1891–1892 a která si zde vyžádala čtyři životy, přesvědčilo superiora, že konečně prohlásil: »Je velkou nadějí pro toto společenství.« Podle vyjádření novicmistryně stala se Terezie člověkem, který vždy zachovává klid, který je v každém ohledu zcela pánem sebe, a to i při jednání s druhými. Terezie se učí sestupovat, aby mohla sloužit Ježíši za přibytěk. Sestupuje do úrodného údolí, místo aby vystupovala na holý vrchol.

V únoru 1893 byla její sestra Pavlína, její druhá matka, zvolena představenou. Střídají se radost a bolest; roste vnitřní obnažení a prochází »krátkými pobyty v oázách a dlouhými, vyprahlými pochody pouští«. Radost duši pozvedá, utrpení ji očisťuje. Tak vychovává Pán ty, které miluje. 29. července 1894 umírá pan Martin, její milovaný otec, po dlouhé křížové cestě, na které jej Terezie ani jednou neviděla a neslyšela od něho jediné slovo. Tři týdny nato vstupuje do kláštera Cecilie, když dosloužila nemocnému otci. *(Dokončení příště)*

„Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i levou!“ mumlal si. „U hromů Jupitera! To musím vyzkoušet.“

Na druhý den ráno potkal Felixe, kuchařova pomocníka, jak šel s vědrem od studny.

„Postav vědro, Felixi!“ poručil Martin.

„Proč?“

„Protože chci! Tak, a teď dávej pozor! Sehni se trochu! Něco pro tebe mám.“

„Copak?“

„Tady to!“ Ze všech sil uděřil mladého otroka do tváře.

„Zbláznil ses?“ vykřikl zlostně Felix, popadl sedmiletého a ponořil mu hlavu do vědra.

„Ty jsi špatný křesťan!“ prskal Martin a setřásl si ledovou vodu z vlasů.

„Jak to, že jsem špatný?“

„Protože ti tvoje náboženství nařizuje nastavit levou tvář, když tě někdo udeří do pravé.“

„Odkud to víš?“ s úžasem se ptal Felix.

„Slyšel jsem to. Nebo to není pravda? Nařizuje ti tvá víra, abys mi za facku strčil hlavu do vody?“

„Vlastně máš pravdu,“ pomalu odpovídal Felix. „Měl bych nastavit druhou tvář. Tak to dělali svatí. Ale já jsem jen kuchtík a nemyslím si, že bych si měl nechat od každého napařkat, aniž bych se bránil.“

„To už se mi líbí víc,“ pokyvoval hoch. „Promiň tu facku. Byla to jen zkouška. A teď pojď, pomohu ti s vědrem do kuchyně.“

„To by mi dal kuchař pořádně na hřbet,“ smál se Felix. Nechce, aby mu pomáhal pánův synek.“

„Nebude tě bít,“ mručel Martin a společně vlekli těžký džber. Kuchař vykulil oči, když je tak spolu viděl, a zlostně sáhl

po naběrače, ale Martin mezi ně skočil a křičel:

„Zakazuji ti bít Felixe. Pomáhal jsem mu, protože jsem měl co napravovat.“

S otevřenou pusou hleděl kuchař na panského synka i šklebicího se kuchtíka, pak s bručením položil naběračku, kam patřila.

Téhož dne začalo vyučování. Ariston, asi dvacetiletý, nijak nenaháněl strach. Před oběma chlapci, kteří před ním seděli na lavici, vybalil ze schránky písmena ze slonoviny a začal vysvětlovat.

„To je A, vůdce a velitel celé abecedy,“ řekl. „Proto stojí tak široce rozkročený, jako poddůstojník před svými rekruty na dvoře kasáren.“

„Přesně jak ten kníratý Hypax!“ smál se Martin. „Ten umí řvát tak hlasitě, že je ho slyšet tři míle daleko.“

„A to je B,“ pokračoval učitel.

„Vypadá jak preclík!“ usklíbl se Festus, který měl vždycy hlad. Tak šlo vyučování dál a vůbec nebylo nudné, jak se Martin obával. Nejvíce se mu líbilo D, protože vypadalo jako luk. Ještě bylo potřeba k němu přidat I, a už to byl šíp a mohlo se jít na ptáky. Také M, počáteční písmeno jeho jména, vůbec nebylo špatné.

„Vypadá jako římský dvojitý stan!“ triumfoval Martin.

„A F, kterým začíná mé jméno, na ně dáme jako prapor, rozedraný při útoku!“ navrhoval Festus.

Za několik dnů už oba hoši ovládali celou abecedu a snažili se vyrývat její znaky železným rydlem do voskové tabulky. To už byla těžká práce, ale když Martin poprvé uměl napsat své jméno, byl šťastný a pyšný, a otec, kterému před-

vedl svůj výkon, se spokojeně usmíval.

Ani počítání nebylo nijak nudné. Ariston si s sebou přinesl instrument, který měl usnadnit práci a vypadal docela vesele. Oba chlapci horlivě posunovali červené, modré a bílé kuličky sem a tam a brzy přišli na to, že ani násobilka nejsou žádná kouzla.

Daleko víc se však Martinovi líbilo, když Řek vyprávěl, např. báje o starých řeckých bozích, o hromovládém Diovi, o synu slunce Apollonovi, o hrdinských skutcích Herakla. Tribunův syn naslouchal s planoucím očima, ale jeho kamarád Festus se neklidně vrtěl na lavici a nakonec pobouřeně vykřikl:

„Proč nám vykládáš takové lži, Aristone? Není žádný Zeus ani Apollon a Herakles také nikdy nežil.“

Martin se překvapeně podíval na svého druha, mladý Řek vypadal zaražen.

„Proč tolik zlosti, můj milý? Pohrdáš jako Říman bohy staré Hellady? Vždyť jste je konec konců od nás převzali a jen jste jim dali jiná jména.“

„Nevěřím ani v Dia, ani v Jupitera, ani v Apollona, Sol invictus, neporažené slunce. Jsem křesťan, a když chceš mluvit o božských věcech, pak mluv o Bohu, který dal císaři Konstantinovi zvítězit nad pohany.“

„Ty jsi křesťan?“ žasl Ariston. „To jsem nevěděl. Vlastně by i křesťanský římský chlapec měl něco vědět o bozích, ke kterým se jeho předkové, stejně jako obyvatelé Řecka, modlili po celá staletí.“

„Copak ty sám věříš na tyto pohádky?“ zeptal se Festus soucitně.

„Ctím je jako dědictví svého národa.“

„Ale nevěříš na to?“

Ariston si zmateně prohrábl černé vlasy. Jak měl chlapec vysvětlit, v co věří? Nedávno

Pokračování na str. 15

Události v údolí Cova da Iria v roce 1917

EVANGELÍCI A FATIMA

Pod titulem „Pravda nade vše“ uveřejnila skupina evangelických křesťanů z Drážďan, mezi nimi i teologové, uprostřed padesátých let memorandum o mariánské úctě v evangelické církvi. Memorandum bylo uveřejněno v časopise „Una-Sancta“, č. 2/1956. Uvádím z něho část, která se týká zjevení Matky Boží v Lurdech a ve Fatimě:

„Uctívání Panny Marie, které sahá až do prvních století křesťanství a v katolické církvi až do dnešních dní, nepřestalo, dostalo ze zjevení Panny Marie, ať už to byly Lurdy v roce 1858 anebo Fatima v roce 1917, nový obrovský podnět (srov. F. Werfel: Píseň o Bernadettě; L. G. da Fonseca: Maria hovoří k světu). Tento podnět dosahuje vrcholu, když papež Pius XII. vyhlásil „mariánský rok“. Objektivní a nepředpojatá kritika stojí v Lurdech, ve Fatimě a na jiných milostivých mariánských místech před nadpřirozenými skutečnostmi, které jsou v těsné souvislosti s Pannou Marií a jednoduše pro ně neexistuje žádné přirozené vysvětlení, ať už jde o její zjevení, nebo pozdější zázračné vyslyšení modliteb na její orodování.

Víme, jak přísně vědecky i nekatolickí lékaři zkoumají zázračná uzdravení z Lurd i Fatimy a jak dlouho trvá, než katolická církev přistoupí k tomu, aby uzdravení vyhlásila za zázrak. V Lurdech lékaři dosud uznali tisíc dvě stě uzdravení za „lékařsky nevysvětlitelná“. Z tohoto počtu katolická církev uznala za „zázračná“ jen čtyřicet čtyři uzdravení, která jsou zřetelně a jednoznačně za hranicí lékařské vědy. Ve Fati-

mě se rovněž jen zlomek uzdravení uznává za skutečně zázračná. Hlavními požadavky jsou absolutní náhlost a úplnost uzdravení při předcházející vědecky potvrzené nevyléčitelnosti, která musí být ve všeobecnosti potvrzena rentgenovými snímky. K vyšetřování případů a jejich zkoumání mají přístup všichni lékaři, bez ohledu na jejich náboženství nebo světonázor.

Jaký význam mají tato znamení z nebe v Božím plánu spásy? Nejde tu Bůh otřesným způsobem v ústrety moderní nevěře? Jak se bude moci ospravedlnit nevěřící, který ví o těchto skutečnostech, a přesto dále setrvává ve své nevěře? Anebo nepřecházíme okolo bez povšimnutí, bez toho, že bychom jen jednou vzali v úvahu možnost podrobit to všechno seriózní, nezaujaté zkoušce, bez předsudků? Jsou to skutečnosti, které křesťan může ignorovat jen proto, že se dějí v katolické a ne v evangelické církvi? Nejsou to snad mnohem víc skutečnosti, které nás nabádají, abychom znovu přijali

Matku Boží i do evangelické církve?

Když Maria ve svých zjeveních hovoří k světu, může se tak dít jen s Boží vůlí. Nejde o nejsmutnější omyl, když před tím zavíráme oči? Můžeme my, němečtí evangelíci, vůči těmto skutečnostem setrávat ve svém odmítání nebo lhovosti? Má všechno současné dění stále víc a víc propadat mocností temnot bez toho, že bychom se chopili této Bohem dané moci světla pro naši spásu?

Snad z tohoto všeho nepopíratelně vyplývá, že Maria má nesmírně důležitou úlohu v našem současném dění? Nevyplatí se otázku znovu přezkoumat a neodmítat ji bez povšimnutí jen z obvyklého a starého odporu ke všemu – k naší škodě a ke škodě celého světa – co s katolickou církví souvisí? Zodpovědnost leží na nás, kteří máme skutečnosti zkoumat, a ne je přehlížet a umlčovat. Dnes, kdy jde o bytí a nebytí křesťanství v té či oné zemi, by bylo vrcholnou nezodpovědností nepslychat hlas Boha, který hovoří k světu skrze Marii. Rozhodně nesmíme tyto věci v naší církvi dále totálně zamlčovat!

Ve světě by bylo mnohem méně zla, kdyby se zlo nemohlo konat ve jménu dobra.

Adalbert Stifter

Čisté srdce a Boží milost jsou největším a nejjistějším bohatstvím.

Johann Peter Hebel

Musíme je zkoumat; bez předsudků, nezaujatě, důsledně a bez odkladu, protože záhuba už nám klepe na dveře a je možné, že když ignorujeme a nenásledujeme hlas Božího poselství skrze Marii, mohli bychom odmítnout záchrannou ruku, kterou nám nebe ještě jednou podává.

Jestliže tato zjevení není možno vyvrátit, tak z nich musíme vyvodit všechny důsledky.“

Na závěr autoři memoranda konstatují:

„Ne tedy Luther a reformace, ale až fanatickou nenávistí vůči všemu katolickému naplnění evangeličtí teologové po třicetileté válce a víru ničící období osvícenství okolo roku 1750 vyhnali Nejsvětější Matku Boží z evangelické církve a oloupili tím evangelickou víru o její vroucnost.“

(Pokračování příště)

Co s neklidným dítětem?

»Naše dítě je strašně neklidné, neumí se soustředit na žádnou úlohu.« Tak a podobně si často stěžují otcové a matky. Jeden výzkum ve velkém měste ukázal, že každý šestý chlapec a každé patnácté děvče je tzv. »hyperkinetické« neboli neposedá.

Počet dětí s touto poruchou chování neustále vzrůstá. Tyto děti jsou ustavičně v pohybu, často nemotorně, často pohybují alespoň hlavou nebo údy sem a tam. Mohou se jen s obtížemi

soustředit, a když se zúčastní nějaké hry, stále ji kazí.

Tento nezdravý neklid nesouvisí s nervozitou nebo s okamžitým nedostatkem pohybu (spíše s nedostatkem příležitosti k pohybu v minulosti!). Pramenem tohoto neklidu je nahromadění napětí, které hledá uvolnění. A toto uvolnění nachází dítě alespoň zčásti v tělesném pohybu.

Chlapci a děvčata, kteří jsou neklidní, trpí převážně tím, že v minulosti nebyla uspokojová-

na jejich životně důležitá životní potřeba: touha po něžnosti a péči.

Někdy je příčinou také určité drobné poškození mozku, které nemá jinak žádný vliv na rozvoj inteligence. Může k němu dojít při porodu nebo v průběhu těhotenství. Někdy může souviset s přílišným zúžením životního prostoru. V obou těchto případech s přibývajícím věkem tato porucha ustává a zpravidla zcela vymizí.

Děti můžeme od tohoto přehnaného neklidu uchránit, když jim zabezpečíme od malička pocit bezpečí. To se týká hlav-

DĚDICTVÍ OTCŮ ZACHOVEJ NÁM, PANE 5

5. DUCH SLUŽBY U SV. METODĚJE

Evangelista Matouš vypravuje, jak „*matka synů Zebedeových přistoupila*“ k Ježíšovi, „*padla mu k nohám, aby ho požádala: 'Urči těmto mým dvěma synům, aby v tvém království zasedli jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici.'*“ (Mt 20,21)

Ježíš používá této příležitosti, aby ukázal svým učedníkům, jak málo odpovídá touha po moci a slávě, touha po skvělé společenské kariéře jeho myšlení a jeho záměrům. Poskytuje poučení, na které Jakub a Jan jistě nikdy nezapomněli: „*Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem*“ (Mt 20,26).

Pročítáme-li *Život svatého Metoděje*, objevujeme, že náš apoštol si učinil Kristova slova programem svého života.

Metoděj byl starší než Konstantin. Snad až o devět nebo deset let. Měl zkušenosti, které nabyt ve státním úřadě a později jako představený kláštera *Polychron* poblíž Olympu v Bithynii v Malé Asii, a přesto se svému bratru ochotně ve všem

ně matek, kterým každý zkušený lékař a psycholog radí, aby v prvních třech letech života dítěte zanechaly zaměstnání a věnovaly se plně dítěti.

Další pomoci pro neklidné děti jsou: hry, které vyžadují zvýšené soustředění, např. puzzle, stavebnice, hra na hudební nástroje. Dále je to sport s rytmickými pohyby: tanec, trampolína, houpačky. Takové děti by se měly co nejméně dívat na televizi. Mělo by se omezovat kárání, a je-li třeba, po poradě s lékařem použít uklidňující prostředky.

R. A.

podroboval. Nezáviděl mu přízeň, jaké se mu dostávalo od císaře. Nezáviděl mu ani jeho filozofické nadání. Naopak se z toho upřímně radoval a ve všem bratra podporoval.

O cestě k Chazarům a o apoštolském působení u tohoto národa uvádí Metodějův životopisec: „*Sloužil svému mladšímu bratru... a poslouchal ho.*“⁽⁴⁾ A o jejich svorné, a proto tak plodné spolupráci na Moravě se píše, že Metoděj se Konstantinovi „*s pokorou podroboval a jemu sloužil, s ním učil.*“⁽⁵⁾

Není snadné se takto podrobovat. Je to však svrchovaně pozeňhané zvláště v **rodině**, ať už **manželské** nebo **řeholní**. Tam by měl být zabydlen takový duch služby, který vede k tomu, aby se všichni účastníci jeden druhému podrobovali a řídili se nejen radami toho, kdo je hlavou takové rodiny, ale i dle přání všech rodinných příslušníků.

Jak lze dosáhnout tohoto ducha služby? Většina lidí se musí učit a vychovávat v tomto duchu služebnosti. Je zde třeba dosáhnout toho, aby láska vítězila nad sobectvím. Je třeba si osvojovat ochotu přijímat vůli druhého nad prosazováním své vůle. Je to obtížné, zejména u povah, které jsou zatíženy sklonem vyvyšovat se a prosazovat se, vládnout.

Beda Ctihodný uvádí: „*Pro toho, kdo vládl, je nesmírně obtížné, aby pak sloužil.*“ Beda byl mnichem. Nepochybně měl příležitost poznat, jak těžko si zvyká na poslušnost a službu ten, kdo řadu let vydával rozkazy, když postrádá pravého ducha služebnosti. Ten, kdo se choval poníženě i tehdy, kdy měl povinnost rozkazovat, je takových obtíží ušetřen. Svatý

Metoděj jako představený kláštera opouští toto své místo, kde vydával pokyny velké mnišské rodině, a pokorně se podřizuje v ochotné službě svému bratru. Tím dokazuje, jak hluboko byl u něho zakořeněn pravý duch služebnosti. Proto mu není zatěžko opustit vedoucí místo a stát se prostým služebníkem, který poslouchá a ochotně se ve všem podřizuje vedení druhého.

V rodině, manželské či řeholní, kde všichni poctivě usilují o ducha služby, tam je společný život radostný a jasně vyniká jeho hluboký pokoj také navenek. Když totiž každý člen takové rodiny nehledá své osobní zájmy, své výhody, své pohodlí, tam kvete společné dobro, tedy dobro všech. A proto tam všichni slouží všem v duchu vzájemné lásky, v pokoře stavějící sebe až na konec.

Učitelé duchovního života se shodují v tom, že vlastní základ ducha služebnosti tvoří **láska**. Samozřejmě, že také pokora je důležitá pro ducha služby. Vždyť pýcha odmítá dobrovolně a nezištně sloužit. A zde má jít právě o dobrovolnou službu bez nároků na nějakou odměnu. Nelze mluvit o duchu služebnosti tam, kde se někdo podřizuje z donucení nebo slouží jen proto, že za to očekává odměnu nebo výhodu. Pokora zajisté usnadňuje tuto službu, a proto je důležitou pomocnicí ducha služby. Avšak vlastním základem je láska. Proto sv. Augustin píše o **sloužící lásce**. Jedině ten slouží dobrovolně, kdo je ke své službě veden láskou; snaží se totiž o dobro pro jiné, a zejména pro Boha, který je sám Láska, která se v Kristu sklání ke každému člověku.

Apoštol Pavel to zdůvodňuje, když ve svém v hymnu o lásce vypočítává vlastnosti opravdové lásky, které se pak konkrétně projeví ve skutcích ducha služby (1 Kor 13). Uvádí, že „*láska nemyslí jen a jen na sebe*“, a proto je ochotna sloužit druhým. Když sv. Pavel říká, že „*láska se nevychloubá ani nenadýmá*“, poukazuje na její spojení s pokorou. Ve slovech „*láska je shovívavá, dobrosrdečná, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží*“ jsou uvedeny takové vlastnosti lásky, jaké ve skutečnosti tvoří ducha služby.

Psycholog Erich Fromm rozvíjí myšlenku sv. Tomáše Akvinského o *existenciálních modech* a hovoří o životní stylu typu **mít**, který vyznačuje panství a panování, a typu **být**, který se vyznačuje opravdovostí služby. Dokonalejší než tato typologie je typologie křesťanská, která navíc uvažuje o typu **být a mít v Kristu**, jehož protipólem je typ **nebýt a nemít bez Krista**.

Třebaže někdo slouží lidem, přesto je služebníkem Božím a ne lidí, pokud ve službě lidem hledá vždy zalíbení Boží. Taková je lidská služba z hlediska nadpřirozeného chápání křesťana. V tomto duchu jednal náš velký apoštol Metoděj, když sloužil Bohu v lidem, a svou službou rostl v pokoře a lásce a přispíval k šíření Kristova panování ve světě. Jeho velkolepý příklad volá po následování.

(Pokračování příště)

S Marií vstříc roku 2000

Od Velkého jubilea nás oddělují necelé tři roky. Je to čas intenzivní duchovní přípravy ve světle Boha Syna, Boha Otce a Boha Ducha svatého.

Tajemství Ježíše Krista je nerozlučně spjato s Marií, jeho Matkou. V apoštolském listě *Tertio millenio adveniente* vyznačil papež přesně mariánský itinerář, jak se přiblížit k roku 2000: *Pro křesťany, kteří vykročili vstříc Velkému jubileu, je Maria hvězdou, která vede bezpečně naše kroky k Pánu* (58).

Tyto poslední tři roky musejí tedy probíhat v hluboké mariánské účtě.

První rok *rozjímáme o Marii především v tajemství jejího mateřství* (43) a má se nám stát rokem prožívané víry.

V druhém roce *rozjímáme o Marii jako o ženě, která učenlivě naslouchá hlasu Ducha svatého, o ženě, která mlčí, naslouchá a je plná důvěry* (48).

Konečně třetí rok nám *Nejsvětější Pannu Marii představuje jako dceru Otce, jako příklad dokonalé lásky k Bohu i k bližním* (54).

Papežova láska k Panně Marii má své kořeny v jeho mládí, kdy během studií a během nuceného pracovního nasazení

pežský stolec, se obracela k ní. Jeho heslem se stalo slavné Monfortovo rčení: *Totus tuus – jsem celý tvůj*.

Tento poslední úsek cesty směrem k roku 2000 máme tedy kráčet se zrakem pozdviženým k Marii. Kristus, který se fyzicky narodil v betlémské stáji, musí se nyní ještě narodit v srdci každého z nás a v Marii je skryto tajemství tohoto budoucího zrození. Přispívá k němu jako matka spojená se Spasitelem.

Spojení s Ježíšem ve společenství s Marií představuje duchovní cestu, jak ji popsal sv. Ludvík. Připomíná to Jan Pavel II. v encyklice *Redemptoris Mater: Rád připomínám mezi tolika svědky a učiteli mariánské spirituality postavu sv. Ludvíka Grigniona z Monfortu, který doporučuje věřícím, aby se zsvětili Kristu rukama Panny Marie, neboť to je účinný prostředek, jak žít v duchu křesťanských slibů* (48).

Nesmírná aktuálnost této pravdy pro církve roku 2000 je zřejmá.

Je proto důležité obnovit vnitřní vizi této duchovní monfortské cesty, ať už v souvislosti s prvním přípravným rokem na jubileum, nebo také proto, že tento rok slavíme padesáté výročí Ludvíkova svatořečení a v tomto roce byl zapsán do všeobecného církevního kalendáře (28. dubna).

Bůh chce, abychom byli svatí

Dnes převládá přesvědčení, že svatost je určena pouze některým lidem. Ve skutečnosti být svatým je jednoduše řečeno plán, který má Pán s každým z nás, abychom totiž žili v plnosti evangelium a následovali Krista, ať už máme v životě jakékoliv postavení.

Ludvík Maria Grignion chtěl přivést ke svatosti všechny ty, které zapojil do svého apoštolátu. Sledoval důsledně duchovní cestu: přijetí pozvání k tomu poslání, naslouchání Božímu slovu, slavení svátosti pokání a Eucharistie a konečně zasvěcení Ježíši skrze Marii.

Ježíš Kristus je posledním cílem veškeré zbožnosti. Ze všech cest, které k němu mohou vést, jedna se jeví nejsnadnější, nejkratší, nejdokonalejší a nejbezpečnější: je to Maria, kterou si Ježíš vybral jako cestu, po které sám přišel k nám. Skrze Marii *mají Krista nalézat svaté duše, které mají zářit svatostí* (VD).

Podle Monforta *pokora srdce, stálá modlitba, odevzdanost do Boží Prozřetelnosti, všestranné umrtvování, shoda s Boží vůlí* (SM) jsou podstatné rysy svatosti.

Ale pozor: pokora znamená že přijímáme a hodnotíme své místo v životě, aniž bychom se schovávali za svou chtivost a zájmy; ustavičná modlitba neznámá stále odříkávání modliteb, ale mysl otevřenou vůči Bohu; umrtvování znamená přijímání toho kříže, který nás tak jako tak provází životem; odevzdanost do Boží Prozřetelnosti je každodenně prožívaná ctnost naděje; shoda s Boží vůlí je nevyšším pravidlem svatosti. Máme se ptát den co den: Co ode mne žádá Bůh právě dnes?

Tajemství Mariina jména

Sv. Ludvík říká, že našel *tajemství*, jak se stát svatým. Tímto tajemstvím je Maria, bezpečná vůdkyně ke Kristu.

Proč potřebujeme Marii? Protože sám Bůh chtěl přijít k nám skrze ni, a je tedy logické, že my vystoupíme k Bohu stejnou cestou.

Zde je *tajemství*, skryté v Božím plánu: *Bůh Otec dal světu svého Syna jedině skrze Marii; Syn se stal člověkem pro naši spásu, ale stal se jím v Marii a skrze Marii; Duch svatý formoval Ježíše v Marii, ale nejdříve ji požádal o souhlas* (VD).

Maria je tedy prostřednicí, skrze niž se můžeme stát v Duchu svatém dětmi Otce a bratry jeho Syna. Tedy: **dokonalými, tzn. svatými křesťany se máme stát skrze Marii.**

Odhaliť tuto Mariinu úlohu a přijmout její přítomnost v našem životě je také odpovědí na Ježíšovo pozvání. Když jej pozvedli na kříž, řekl učedníkovi, kterého miloval: *Hle, tvoje matka. A od té chvíle ji ten učedník vzal k sobě* (Jan 19,27). Maria je tedy Ježíšovým darem, který musíme přijmout s velkou radostí.

Chceme-li být opravdovými křesťany, musíme přijmout Marii *do svého domu*, to zn. každičky den být v lásce ve styku s ní, uskutečňovat tajemné spojení mezi matkou a dítětem, mít ji jako vůdkyni a věrnou průvodkyni na cestě životem. Znamená to pokládat Marii za jednu z nejdražších bytostí, z nejcennějších darů, který jsme přijali od Boha podobně jako jeho slovo, Eucharistii, Církve, svátosti...

Sám papež to vyjádřil těmito slovy: »Tato (monfortovská) spiritualita je hluboce spjata s ústředními tajemstvími naší víry, především s tajemstvím Nejsvětější Trojice a s tajemstvími vtělení a vykoupění... Monfort nás naučil poznávat Marii skrze tato tajemství... Je to opravdu drahocenné, jestliže můžeme říct: Jsem celý tvůj. Počítám tě ke svým pokladům... Jsem Mariiným otrokem...«.

V knize *Dar a tajemství* zdůrazňuje: »Byl jsem již tehdy přesvědčen, že *Maria nás vede ke Kristu*, ale v té době jsem začínal chápat, že *i Kristus nás vede ke své Matce*. Byl to oka-

Nepředpisujte Hospodinu, našemu Bohu, jak má jednat. Bůh nemůže být zstrašován jako člověk, ani donucován k rozhodnutí jako lidský syn. Proto očekávejme jeho spásu a vyzývejme jeho jméno, aby nám pomohl.

Jud 8, 16n

nosil s sebou *Pojednání o pravé zbožnosti* sv. Ludvíka Grigniona z Monfortu a četl si je v době přestávky. **Tato kniha osvětila jeho srdce a stala se významným rysem jeho cesty ke kněžství tím, že celou svou budoucnost zasvětil Panně Marii.** Proto také první slova, která proslavil po svém nástupu na pa-

mžik, kdy jsem svým způsobem měl pochybnosti o své účtě k Panně Marii v domnění, že jestliže příliš vzrůstá, vyústí v narušení svrchované účty, která náleží Kristu. Tehdy mi pomohla kniha svatého Ludvíka Marii Grigniona z Monfortu. V ní jsem našel odpověď na své pochybnosti. Ano, Maria nás přibližuje ke Kristu, přivádí nás k němu pod podmínkou, že prožíváme její tajemství v Kristu. *Podstata teologických pravd obsažených v Pojednání je nesporná.* Jeho mariologické myšlení je založeno na tajemství Nejsvětější Trojice a na pravdě o vtělení Božího Slova. »

Není účta jako účta

Grignion vypočítává celou řadu nepravých cítelů. Jsou to ti, jejichž účta není vyrovnaná buď proto, že je nedostatečná, nebo přehnaná. Jsou zbožní »pokrytci« a zbožní »sobci«. Pravá účta má být vnitřní a plná důvěry, svatá a posvěcující, vytrvalá a hledající jedině Boží slávu.

Od dob Grigniona z Monfortu až po naše dny prožila církev období, která byla tu více, tu méně příznivá mariánské účtě. II. vatikánský koncil nám poskytl přesné a autorizované směrnice pro rozvoj účty k Panně Marii. V konstituci *Lumen Gentium* tvrdí koncilní otcové, že mariánská účta se má podporovat s velkomyslností, a vyzývají nás, abychom přiznali Panně Marii místo v tajemství naší víry, chovali k ní dětinou lásku a napodobovali její ctnosti.

V duchu evangelia

Posledním cílem pravé účty k Panně Marii je Ježíš Kristus. Také Grignion z Monfortu, když navrhuje svou praxi mariánské účty, nemluví o zasvěcení Panně Marii, ale o »zasvěcení Pánu Ježíši skrze ruce Panny Marie, protože Mariina přítomnost je nedílnou součástí Kristova tajemství«.

Ježíš chtěl, aby život osob, se kterými se setkával, se změnil: *Obrátě se a věřte evangeliu!*

Zbožnost je dobrá tehdy, jestliže nás vede na svou dlouhou cestu den po dni. Poznává se podle duchovních postojů, které vyvolává v srdci činitele. Pravá účta se nemůže omezit na určité vnější projevy, nýbrž musí vést k tomu, aby život oslavoval a ctil Boha tím, že napodobujeme Mariiny ctnosti. A ctnosti, které sv. Ludvík vypočítává, jsou syntézou pravého křesťanského života: **pokora, poslušnost, modlitba, umrtvování, čistota, láska, trpělivost, vlídnost, moudrost.** Proto se tato účta nemůže omezit na pouhý nadšený rozlet, nýbrž charakteristikou pravé účty je její vytrvalost a stálost. Proto nejvýznamnější jsou »vnitřní« praktiky: **chtít a umět uctívat Pannu Marii, protože je Matkou Boží, začínat, vykonávat a končit všechny vlastní úkony skrze ni, s ní a pro ni, abychom je takto vykonali skrze Ježíše Krista, s Ježíšem Kristem a pro Ježíše Krista, náš poslední cíl (VD 115).**

(Dokončení)

Podobnost nikoliv náhodná

Každý, kdo navštívil místa zpustošená ničivou povodní, musí si uvědomit, jak daleko překračuje skutečnost všechny obrazy, které se nám pokouší přiblížit televize. Ještě více to platí, vstoupí-li člověk do domu, ve kterém řádila povodňová voda. Navštívil jsem jeden takový dům a doslova jsem se zděsil, o kolik přesahuje skutečnost všechnu moji představivost. Když jsem se trochu vzpamatoval, uvědomil jsem si, že tento můj šokující zážitek navíc silně zaostává za úděsným prožitkem těch, kteří tento příbytek, nyní rázem změněný na odpornou zapáchající díru, ještě donedávna obývali jako svůj milý a útulný domov.

Můj pohled padl na kříž, který zůstal na stěně přesně nad vysokou hranicí, kam sahala ničivá voda. V tu chvíli jsem si uvědomil strašlivou analogii: jak slabounkým odvarem skutečné hrůzy je moje představa o zlobě a následcích hříchu, který ničí a pustoší Boží příbytek v lidském srdci. Hrůzu tohoto srovnání ještě zvyšuje skutečnost, že to, co je v tomto bytí dílem nezkrutného přírodního živlu, je v případě hříchu dílem svobodného lidské rozhodnutí. Pocítil jsem, jak mi tato nová a nečekaná zkušenost zřetelně a názorně přibližuje na jedné straně odpornou zlobu Satana a na druhé straně význam

a cenu Kristovy oběti i hloubku Božího milosrdenství.

Všichni, kteří mají tendenci zlehčovat ďábla a hřích, bagatelizovat soud a peklo, jsou bláhoví (a vlastně nebezpeční) snilkové, na které čeká dříve či později šokující procitnutí. Je nanejvýš na čase přestat koketovat se zlem a postavit se nekompromisně a s veškerou rozhodností na odpor ďáblu a udělat všechno, aby se dobrý Bůh mohl vrátit do svých příbytků.

-rd-

Hospodin šlehá ty, kdo jsou mu blízko, aby jim dal výstrahu.
Jud 8, 27

PAPEŽOVO AUTO

V Indii jsou asi čtyři miliony malomocných. Malomocní patří k vyhoštěncům, v mnoha případech jsou jednoduše vyhnáni z domu. Proto se malomocní všemožně snaží svou nemoc ukrývat.

Matka Tereza se rozhodla překonat tyto předsudky. Snila o »městečku míru«, kde by se malomocní mohli léčit. Bohužel, scházely jí na to peníze.

Jednoho dne se dověděla radostnou novinu, že do Indie přijede Pavel VI. Skutečně, r. 1964 přiletěl papež do Bombaje. Nadšení indického národa bylo neobyčejně veliké.

Jedna americká firma darovala papeži luxusní bílý auto-

mobil. V tomto autě cestoval papež z letiště do města. Na konci návštěvy daroval Jan Pavel II. auto matce Tereze »pro její nesmírné dílo lásky«, jak sám řekl. Co si měla matka Tereza s tímto autem počít? Brzy dostala nápad. Vypsala loterii, jejíž první cenou byl darovaný automobil. Jedna vdova si koupila deset losů v naději, že auto vyhraje pro svého syna. A skutečně, měla štěstí a první cena připadla na jeden z jejích losů. Brzy však se zjistilo, že náklady na luxusní automobil jsou příliš vysoké. Proto auto znovu prodala a velkou část získaných peněz věnovala matce Tereze.

Nyní se stal sen skutečností. Indická vláda dala matce Tereze k dispozici velký pozemek nedaleko Kalkaty. Z výmězku za papežské auto mohla zde vybudovat řadu malých domů pro malomocné. Postavila také jednu nemocnici, kde se může léčit mnoho nemocných. Zřídila také několik dílen, kde se vyléčení učí různým řemeslům.

Tak bylo za papežské auto postaveno celé městečko naděje. A každý ví, že v Kalkatě, hlavním městě chudiny, je také »Městečko míru«, kde se malomocnými nepohrdá, nýbrž kde se jim věnuje potřebná péče a v mnoha případech se zcela vyléčí.

Pierre Lefèvre

Nebudete-li činit pokání...

Již 3. července mluvili meteorologové o tom, že na naše území, především na Moravu, se blíží velmi vydatné srážky. 5. července, na svátek našich slovanských apoštolů Cyrila a Metoděje, se k překvapení všech nepřenášely slavnostní bohoslužby z Velehradu v televizi, ale pouze na vlnách českého rozhlasu. Lidé vzpomínali, jak před čtyřmi lety právě o tomto svátku zasvětili naši biskupové náš národ Ježíši Kristu skrze Pannu Marii, ale toto zasvěcení podrážděně odmítli oficiální představitelé tohoto státu.

Televizní přenos se uskutečnil až odpoledne z polní pontifikální mše v Mikulčicích. Kdo sledoval tyto bohoslužby sloužené pod olověným nebem u oltáře bez jakéhokoliv přístřešku, trnul v obavách, co se bude dít, jestliže se spustí liják který byl evidentně na spadnutí. Liják však pozoruhodně vyčkával až do doby, kdy bohoslužby skončí. Když pak začal, chrлил vodu po tři dni a noci. Jedni začali mluvit otevřeně o nové potopě, druzí o katastrofě tisíciletí, jiní o trestajícím Boží pravici.

Následoval týden naplněný Jobovými zprávami. Naši pozornosti takřka uniklo, že ve stejné době, kdy nás zaskočila tisíciletá voda, zasáhlo Venezuelu zemětřesení, které si v mi-

Bůh nikdy nebyl, není a nikdy nebude jako my. Bůh nepodléhá náladám a prchlivosti, nemění svou tvář. Zůstává vždy jeden a týž a jen naše představitelství mu připisuje jednu tvář laskavého Otce a jindy opět rozhněvaného mstitele. Ve skutečnosti jeho postoj k nám je stále jeden a týž: je to postoj Otce, který nás z lásky stvořil, s láskou nás zachovává a se stejnou láskou nás také vychovává. Tato jeho láska je tak nesmírná, že překračuje všechno naše pomýšlení i představitelství a zůstává stále stejně pečlivá a dobrotivá i v situacích, kdy se nám lidsky viděno zdá, jako by nás nemilosrdně drtil. Za všech okolností si můžeme však být jisti, že se na tento jeho vztah, vztah Otce nejen nejdobrotivějšího, ale i nejmocnějšího, můžeme plně spolehnout.

Tato víra je ve skutečnosti jedinou silou a opravdovou útechou, která pomáhá člověku snášet i ty nejtěžší rány, které jej potkávají. To zlé, co nás potkalo, není dílo Boží, nýbrž *Žalobník, který nás dnem i nocí osočuje před Bohem.* (Zj 12, 10). Nedivme se jeho horečné a zhoubné aktivitě. Už mu nezbyvá mnoho času. Současně však bychom se měli vážně zamýšlet nad tím, kolik prostoru jsme mu sami poskytli a vytvořili, kolikrát jsme mu podali nejen prst, ale celou náruč.

Jestliže se nám někdy z naší lidské perspektivy jeví nepochopitelné to, co na nás občas Bůh »dopouští«, měli bychom se ptát, zda se snažíme pochopit skutečný dosah toho zlého, čeho se ze své svobodné vůle

vůči němu i vůči našim bližním dopouštíme my sami. Ještě méně pak jsme schopni pochopit jeho obdivuhodné cesty, jakými dokáže i naši hříšnost a zradu začlenit do plánů své milosrdné lásky a obracet ji k našemu dobru. Těžko tedy chápeme, že současně »Boží dopuštění« může být jednou z těchto Božích cest.

Bilance prvních červencových týdnů je skutečně tragická. To, co už nám takřka zevšednělo na našich obrazovkách jako katastrofy ve více či méně vzdálených krajinách představilo se nám náhle zcela bezprostředně, tváří v tvář.

Probuzená solidarita

Když už jsme byli nuceni přijmout takovou ránu, nepomůže nařikat nad tím, co se již tak jako tak nedá změnit. Hledejme, zda tu není přece jen něco, co by nám mohlo být nakonec ku prospěchu. Je-li něco, co může potěšit i uprostřed současné hrůzy, zoufalství a bolesti, pak jsou to početné příklady solidarity a obětavosti, s jakou lidé začali myslet jeden na druhého, vzájemně si pomáhají, nezřídka s nasazením vlastního života. Budeme trvale obohaceni, jestliže tato mimořádnými okolnostmi vynucená solidarita nebude jen dočasným »opatřením v nouzi«, ale naopak natrvalo se zabydlí mezi námi i v nás samých. Dostali jsme významný podnět k tomu, abychom dříve vnucovaný a tudíž odmítaný kolektivismus z dob totality nahradili hlubokým vědomím opravdové sounáležitosti, *byli všichni jednomyslní, plní zájmu jeden*

o druhého, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní. Vždyť k tomu jsme byli povoláni, aby se nám dostalo požehnání (1 Pet 3, 8n).

Čím je majetek?

To se týká i našeho majetku. Toto důrazné Boží napomenutí by nás mělo odvrátit se od egoistického shromažďování pro sebe k prvořadě **solidární starosti o druhé**. Přecenili jsme poněkud ve svých očích »osobní vlastnictví«. Ano, vlastníme a máme na to právo, ale ve skutečnosti bychom měli »vlastnit« s vědomím, že nejsme výlučnými uživateli, ale spíše **správci části bohatství, které Bůh dal všem lidem** a které v prvé řadě patří těm nejpotřebnějším. Sociální rozdíly se nikdy nevyřeší tím, že se každý bude všemožně šplhat mezi těch »homích deset tisíc«, ale tím, že si budeme všimát těch, kteří jsou na tom hůře než my, a budeme se trvale starat o to, jak zmírnit a odstranit jejich nouzi.

Existenční minimum

Nečekaná nouze přinutila mnoho lidí přehodnotit seznam všeho toho, co se jim dosud zdálo nezbytné a bez čeho se nedokázali obejít. O nejednom »spotřebním předmětu« jsme tvrdili, že je dnes samozřejmostí a nedá se bez něho žít. Neúprosná skutečnost však názorně školí, že toho, bez čeho se nedá žít, je ve skutečnosti mnohem méně. I toto »realistické rozlišení nezbytného« bychom měli připojit k užitečným zkušenostem z této doby zkoušky.

To, co se stalo některým z nás jako následek přírodní katastrofy, prožívají miliony lidí v důsledku sobectví jednotlivců i celých národů jako trvalý stav bez vyhlídky, že jim bude v dohledné době pomozeno. Nikdo jim negarantuje »existenční minimum« a nezřídka žijí jako psanci uprostřed nepřátelského prostředí.

Těžko by se našel někdo, kdo by svůj příbytek, který se stal obětí záplavy, obýval dále tak, jak je, aniž by jej co nejdříve důkladně očistil. Ačkoliv spouští, kterou hřích způsobí v lidském srdci, je nesrovnatelně horší a odpornější, přece v ní tolik lidí dokáže žít dokonce celá léta.

nutě vyžádalo více než tři sta lidských životů a zanechalo za sebou dokonale zpustošenou krajinu.

Boží dopuštění

Nezřídka si při takových příležitostech představujeme Boha jako rozhněvaného starce a máme dokonce pokušení vyčítat mu, že nespravedlivě sahá ke kolektivním trestům. Ale

Skutečné škody

Zároveň s tím, jak se pokoušíme vyčíslit nesmírné hmotné škody, které jsme utrpěli v současné přírodní katastrofě, neměli bychom ztrácet ze zřetele, že skutečná hodnota jedné jediné lidské duše přesahuje v Božích očích nekonečně cenu všeho toho, co bylo v posledních dnech tak nelítostně zmařeno. Slyšíme řadu výčitek a nápadů, co všechno se mělo podniknout, aby se tak velkým škodám zabránilo. Dotýká se nás alespoň obdobnou měrou i starost o záchranu mnohem vyšších a mnohem ohroženějších duchovních hodnot? Nepodobá se ta hrozivá vlna kalné vody, která se tak nezadržitelně dala na pochod a ničí materiální statky i lidské životy, záplavě zla, které se v podobě smilstva, rozvodů, masového vraždění nevinných dětí, korupce, podvodů, útisku bezmocných a ničení přírody systematicky rozlévá, ničí skutečné duchovní hodnoty a ukládá svůj rmut a kal do nejintimnějších záhybů lidských srdcí? Nemáme-li ovšem přiměřenou představu o velikosti duchovních hodnot, není divu, že nám připadá jejich ztráta jako docela malicherná. V boji s nezakrotným živlem jsme viděli ná-

jemné. Ale přece jsou tu rodiny, jejichž členové už dávno spolu nestrávili tolik času, jako právě nyní v době svrchované nouze, již dávno si tak živě neuvědomovali, jakou oporou a radostí může být jeden pro druhého. Člověk objevuje člověka teprve, když se s majetkem zhroutily i bariéry, které bránily utváření hodnotných mezilidských vztahů. Proč by tomu tak mělo být jen za mimořádných okolností?

Nápravná opatření

Nyní se stále více hovoří a uvažuje o tom, jaká opatření udělat, aby se taková katastrofa nemohla opakovat. Ke všem novým korytům, pevnějším hrázím, organizačním štábům a útvarům by měla přibýt také opatření duchovní povahy. Nepřijmeme-li vědomě Boží varování, můžeme se brzy ještě názorněji přesvědčit, že *nestaví-li Hospodin dům, marně se namáhají ti, kteří jej budují, nestřeží-li obec Pán, marně bdí její strážci*. Je nanejvýš na čase odložit svou sebejistotu. Tato povodňová voda překvapivě předváděla, že se umí vymknout všem lidským představám a předpokladům. Když Egyptanům nestačila jedna

Kam se utečeme před povodní? Na vyvýšené místo, kam voda nedosáhne. Kam utečeme před záplavou hříchu? Na místo, kam zcela jistě nikdy nedosáhla a nikdy nedosáhne: do Neposkvrněného srdce Panny Marie.

změně navykého pohodlí a příjemného životního způsobu.

Je svrchovaný čas odložit přebujelé sebevědomí a vrátit se k osvobozující pravdě pokory a skromnosti. Zeptejte se těch, kteří bezradně čekali na střeše svého domku, *odkud jim přijde pomoc*. Ti mohou dosvědčit z vlastní zkušenosti, jak malý a bezmocný se může stát kdokoliv z nás. To není stav, který platí jen za takových mimořádných okolností. Takové je naše skutečné postavení vždy a všude bez ohledu, zda si to připouštíme nebo ne. To, co především živí naše pyšné sebevědomí, je nezřízené spoléhání na majetek. Proto jsme potřebovali poučení, jak jsme v tom směru zranitelní. A všichni ti, kteří nyní budou využívat vzniklé nouze svých bližních, aby rozmnožili svoje jmění, necht' neztrácejí ze zřetele tu dosud živou zkušenost, jak rychle je možno přijít o všechno: *Blázne, ještě dnes požádám od tebe tvou duši, a čím bude, co jsi nashromáždil?* (Lk 12,20)

Následná obnova

Nikdo z těch, kteří zůstali ušetřeni, by se tedy neměl domnívat, že svým příspěvkem na humanitární pomoc splnil svou lidskou a občanskou povinnost

a že je to vše, co může v dané situaci udělat. **To, co je třeba udělat, je základní změna smýšlení a postojů, totiž úplné a pokorné obrácení.** To platí nejen pro jednotlivce, to platí i pro právnické subjekty, pro vrchnost duchovní i světskou, to platí i pro hromadné sdělovací prostředky, které se umějí holedbat, kolik prostředků na pomoc lidem shromáždily, ale zcela jim uniká, jak mnoha lidem a celé společnosti svými demoralizujícími programy vážně ublížily a nadále ublížují.

V tomto smyslu se nám dostalo varování již před dvěma tisíci lety: *Myslíte, že těch osm náct, na které spadla věž, byli větší hříšníci než všichni ostatní lidé v Jeruzalémě? Nikoliv, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete* (Lk 13, 4n). Kolika hrůzám a utrpení se mohli lidé vyhnout, kdyby se včas obrátili a žili podle spravedlnosti a pravdy. Ať se nikdo nemýlí. Dříve či později nás všechny nečekané okolnosti přinutí bolestně a neúprosně k tomu, k čemu jsme se přes Boží výzvy a prosby nedokázali sami odhodlat. *Uposlechneme, když nás Bůh volá*, nebo se zachováme jako farao za dob Mojžíšových?

-JŠ-

Co je to lehký hřích? Jen taková drobnost, jako když voda zaplaví pokoj jen do výše deseti centimetrů.

zomě, zda je se zlem možno diskutovat a uzavírat kompromisy. Kde se provalily hráze? Tam, kde vznikl malý, nepatrný, jakoby nevinný pramínek, kde se našla skulina a voda si odsunula první kámen z cesty.

Objevené hodnoty

Jsou lidé, kteří naopak poznali, jak nezbytné je pro člověka mnohé z toho, na co v dosavadním každodenním shonu příliš nemysleli. Sedět v evakuačním středisku na improvizovaném kavalci a trápit se myšlenkami, co se děje v zatopeném domě, jistě není pří-

rána, aby se obrátili a v tomto obrácení také setrvali, přišlo postupně dalších devět.

Včasná varování

Velmi často jsme od postižených slyšeli výtku, že je nikdo nevaroval. Jsou ovšem varování mnohem vážnější, včasnější a obecnější. Dávno před tím, než spadla první kapka z té obrovské masy vod, dostávali jsme z různých stran velmi zřetelná a výmluvná prorocká Boží varování. Odmítali jsme je jako strašení a vyhrožování. Jen si přiznejme, jak neradi slyšíme varování, která nás nabádají ke

Mistře, kde bydlíš? Pojd'te a uvidíte!

Poselství Jana Pavla II. k XII. světovému dni mládeže

Drahá mládeži,

obracím se k vám s radostí a pokračuji tak v dialogu, který vedeme u příležitosti Světových dnů mládeže. Ve společenství s celým Božím lidem, který kráčí vstříc Velkému jubileu roku 2000 chci vás vyzvat, abyste **upřeli svůj zrak na Ježíše**, Mistra a Pána našeho života, slovy zapsanými v evangeliu sv. Jana: *Mistře, kde bydlíš? Pojd'te a uvidíte* (srov. Jan 1,38–39).

Paříž vás očekává

V srpnu 1997 budu s mnohými z vás slavít XII. světový den mládeže na mezinárodní úrovni v Paříži, v srdci evropského kontinentu. V této metropoli, která je již po staletí křižovatkou národů, umění a kultury, připravuje se francouzská mládež s nadšením, aby přijala své vrstevníky, kteří se tam sjedou ze všech koutů naší planety. Početný lid mladé generace, která věří v Krista, bude následovat kříž milostivého léta, a tak se stane **obrazem živé církve putující po cestách tohoto světa**, a v setkáních, modlitbách a rozjímáních, v dialogu, který spojuje všechny rozličné jazyky a rasy, bude si navzájem sdělovat své ideály, své problémy, své naděje. Zakusí tak živě skutečnost, kterou nám zaručuje Ježíš: *Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich* (Mt 18,20).

Mladí přátelé z celého světa, Pána můžete potkat na cestách své každodenní existence. Vzpomínáte si na učedníky, kteří přišli na břeh Jordánu, aby naslouchali slovům posledního velkého proroka Jana Křtitele, a viděli, jak označil Ježíše z Nazareta za Mesiáše a Beránka Božího? Oni, naplnění zvědavostí, se rozhodli, že půjdou zpozvdálí za ním, následovali jej

trochu v obavách a znepokojení, dokud on sám se neobrátí a nezeptal: »Co hledáte?« a začal tak dialog, který byl počátkem příběhu Jana, Ondřeje, Šimona Petra a dalších apoštolů (srov. Jan 1,29–51).

Právě v tomto překvapivém setkání, popsaném několika základními slovy, nacházíme **počátek a vývoj víry**. Je to Ježíš, kdo se ujímá iniciativy. Kdykoliv máme s ním co do činění, otázka se vždycky obrátí, z tázajících se stanou otázaní, v »hledajících« se objeví »hledaní«; je to skutečně on, kdo nás **miluje vždy jako první** (srov. 1 Jan 4,10). To je základní rozměr setkání: nemáme tu co do činění s něčím, ale s Někým, s *Živým*. Křesťané nejsou učedníky nějakého filozofického systému, jsou to **muži a ženy, kteří skrze svou víru zakusili setkání s Kristem** (srov. 1 Jan 1,1–14).

Kristus včera, dnes a navěky

Žijeme v epoše velkých přeměn, ve které rychle zapadají ideologie, o kterých se zdálo, že přetrvají dlouhý čas na této planetě a budou vyznačovat nové hranice. Lidstvo je často nejisté, zmatené a ustarané (srov. Mt 9,36). Ale slovo Boží nezapadá; prochází dějinami, změnami událostí a zůstává pevné a jasné (srov. Mt 24,35). **Víra Církve je založena na Ježíši Kristu, jediném Spasiteli světa: včera, dnes a zítra** (srov. Žid 13,8). Ke Kristu nás opět posílá, protože jemu jsou adresovány naléhavé otázky lidského srdce týkající se tajemství života a smrti. Jen od něho můžeme dostat odpovědi, které ani neklamou ani nemylí.

Připomínám si v myslí vaše slova z nezapomenutelných setkání, kdy jsem měl to štěstí žít spolu s vámi, při svých apoš-

tolských cestách po všech končinách světa, a zdá se mi, že v nich čtu stejně živou a naléhavou otázku, jako vyslovili učedníci: *Mistře, kde bydlíš?* Vynasnažte se, abyste uslyšeli v tichu modlitby Ježíšovu odpověď: *Pojd'te a uvidíte*.

Drazí mladí přátelé, jděte za Ježíšem jako první učedníci! **Nebojte se přiblížit se k němu**, překročit práh jeho domu, promluvit s ním tváří v tvář, tak jak se rozmlouvá s přítelem (srov. Iz 33,11). Nebojte se *nového života*, který vám nabízí: On sám vás uschopní, abyste jej mohli přijmout a uskutečnit jen s pomocí jeho milosti a darů jeho Ducha.

Je ovšem pravdou: **Ježíš je náročným přítelem**, který vytyčuje vysoké cíle, žádá, abychom vyšli sami ze sebe, vykročili mu vstříc a světili mu celý svůj život. *Kdo ztratí svůj život pro mne a pro evangelium, zachrání ho* (Mk 8,35). Tento návrh se může někdy zdát obtížný a v některých případech může vyvolávat strach. Ale ptám se vás: je lepší oddat se životu bez ideálů, ve světě, který se utváří podle vlastního obrazu a podobnosti, nebo raději velkodušně hledat pravdu, dobro, spravedlnost, pracovat pro svět, který by respektoval Boží krásu, a to i za cenu, že je třeba podstoupit zkoušky, které to s sebou přináší?

Zbourejte bariéry povrchnosti a strachu! Jako noví muži a nové ženy, zrození z milosti křtu svatého, rozmlouvejte s Ježíšem v modlitbě a naslouchejte jeho slovům. Okusíte radost ze smíření ve svátosti pokání; přijímejte Tělo a Krev Kristovu v Eucharistii; přijímejte jej a služte mu ve svých bratřích. Odkryvejte pravdu o sobě, vnitřní jednotu, a naleznete Přítele, který uzdravuje z úzkosti, z tíživé múry, z ne-

spoutaného subjektivismu, který nedopřává pokoje.

Kristus v našich bližních

Pojd'te a uvidíte. Budete potkávat Ježíše tam, kde lidé trpí a doufají: v malých obcích rozsetých po všech kontinentech, zdánlivě na periférii dějin, tak jako tomu bylo s Nazaretem, kam Bůh poslal anděla k Marii; ale i ve velkých metropolitách, kde žijí miliony lidských bytostí často jako cizinci. Ve skutečnosti každý člověk je Kristovým spoluobčanem.

Ježíš bydlí vedle vás, v bratřích, s nimiž žijete každodenní život. Jeho tvář je tvář chudých, vyděděných, kteří jsou často obětí nesprávného modelu rozvoje, který klade na první místo zisk a místo cíle dělá z člověka prostředek. **Ježíšův dům je tam, kde člověk trpí**, protože jsou mu upírána jeho práva, kde jsou zrazeny jeho naděje, kde se ignoruje jeho úzkost. Tam mezi lidmi je dům Krista, který vás žádá, abyste v jeho jménu setřeli každou slzu a připomínali všem, kteří se cítí osamělí, že **není opuštěn nikdo, kdo vloží do něho svou důvěru** (srov. Mt 25,31–46).

Ježíš bydlí mezi těmi, kteří jej vzývají, i když jej nepoznali; mezi těmi, kteří jej bez své viny ztratili, sotva jej začínali poznávat; mezi těmi, kteří jej hledají s upřímným srdcem, i když náleží k jiným kulturám a náboženstvím (srov. Lumen gentium 16). Učedníci a přátelé Ježíšovi, staňte se tvůrci dialogu a spolupráce s těmi, kteří věří v Boha vládnoucího světu s nekonečnou láskou; staňte se vyslanci Mesiáše, kterého jste potkali a poznali v jeho »domě«, v Církvi, tak aby jiní vaši vrstevníci mohli vykročit na cestu ve světle vaší bratrské lásky a vašeho radostného pohledu, který je upřen na Krista.

Ježíš přebývá v mužích a ženách, *označených jménem křesťan* (srov. LG 15). Všichni

jej mohou potkat v Písmu, v modlitbě a ve službě bližním. Na prahu třetího tisíciletí je den ze dne naléhavější naše povinnost **napravit pohoršení, jaké vyvolalo rozdělení křesťanů**, tím, že posilujeme dialog, společnou modlitbu a svědectví. Nejde o to ignorovat rozdíly a problémy vyplývající z vlažnosti a relativismu, protože to by znamenalo přikrývat ránu, aniž by byla zahojena, bylo by tu nebezpečí, že cesta bude přerušena ještě dříve, než bude dosaženo úplného společenství. Naopak, jde o to pracovat pod vedením Ducha svatého na vizi opravdového smíření, aby se tak účinně naplnila slova, která Pán pronesl v modlitbě v předvečer svého utrpení: *Otče, aby byli jedno jako my* (srov. Jan 17,22). Čím více se přitisknete k Ježíši, tím více budete schopni přiblížit se k druhým; v míře, v jaké vykonáte konkrétní kroky ke smíření, vstoupíte do důvěrnosti jeho lásky.

Kristus v místní církvi

Ježíš bydlí zvláštním způsobem ve **vašich farnostech**, ve společenstvích, ve kterých žijete, v církevních sdruženích a hnutích, jejichž součástí jste, stejně jako v těch nejrůznějších současných formách sdružování a apoštolátu ve službě nové evangelizaci. Bohatství velké rozmanitosti charizmat se vrací celé Církvi jako požehnání a nabádá každého věřícího, aby dal své vlastní schopnosti do služeb jediného Pána, zdroje spásy pro celé lidstvo.

Ježíš je Slovo Otce (srov. Jan 1,1), které bylo dáno lidem, aby odhalilo Boží tvář a dalo **smysl a cíl** jejich neurčitým krokům. Bůh, který mluvil již v dávných dobách k otcům různým způsobem skrze proroky, nakonec v těchto dnech promluvil skrze svého Syna, kterého učinil dědicem všech věcí a skrze něhož stvořil i svět (Žid 1,1–2). Jeho slovo není rozkazem, který vyvrací brány svědomí; je to hlas,

který radí, je to bezúplatný dar, který spásonosně působí v konkrétních situacích života každého člověka, požaduje přiměřené a odpovědné chování, čisté srdce a svobodnou mysl.

Kristus v Božím slově

Drazí mladí přátelé, rozmnožujte ve svých společenstvích příležitosti k **naslouchání a studiu Božího slova**, především prostřednictvím čtení Písma svatého: objevíte tak tajemství Božího Srdce a budete mít z toho užitek pro lepší rozlišování v různých situacích při přetváření skutečnosti. Vedení Písmem svatým budete moci zakusit ve svém každodenním životě přítomnost Pána, takže i »poušť« se stane »zahradou«, ve které může tvor důvěrně rozmlouvat se svým Stvořitelem: »Když čtu božské Písmo, Bůh se vrací, aby se procházel v pozemském ráji« (sv. Ambrož, Epištola 49,3).

Kristus v Eucharistii

Ježíš žije uprostřed nás v Eucharistii, ve které se uskutečňuje jeho přítomnost a jeho současnost s dějinami lidstva. Uprostřed nejistot a zmatků každodenního života napodobujte učedníky, kteří šli do Emauz, a jako oni povězte Zmrtvýchvstalému, který se projevuje při lámání chleba: *Zůstaň s námi, protože se připozdívá a den se již nachýlil* (Lk 24,29). Vzápětí Ježíše, aby na všech cestách do Emauz dnešních dnů zůstal vždycky s vámi. On ať je vaší silou, on ať je pro vás místem odpočinku, on ať je vaší trvalou nadějí. Drahá mládeži, **ať nikdy nechybí jeho eucharistický chléb na stole vaší existence**. Z tohoto chleba získáte sílu, abyste mohli vydávat svědectví víry!

Okolo eucharistického stolu se uskutečňuje a projevuje **harmonická jednota Církve**, služba misijního společenství, ve kterém se všichni cítí bratry a sestrami bez diskriminace

a bez rozdílu rasy, jazyka, věku, sociálního postavení nebo kultury. Drahá mládeži, přineste svůj velkodušný a odpovědný vklad k trvalé výstavbě Církve jako rodiny, jako místa dialogu a vzájemného přijímání, místa pokoje, milosrdenství a odpuštění.

Osvícení slovem a posílení eucharistickým Chlebem jste povoláni, drazí mladí přátelé, abyste byli věrohodnými svědky evangelia Ježíše Krista, který *obnovuje všechno*.

Svědectví lásky

Ale podle čeho se pozná, že jste skutečnými Kristovými učedníky? Podle toho, že *budete mít lásku jedni k druhým* (Jan 13,35), na příkladu vaší lásky: lásky, která nehledá svůj prospěch, je nekonečně trpělivá, nikoho neodmítá (srov. 1 Kor 13,4–7). Vysvědčením vaší věrnosti novému přikázání je **shoda vašeho chování s tím, co hlásáte**. To je ta velká *novina*, která může přivést k úžasu svět příliš zraněný a příliš rozdělný násilnými konflikty, tu zcela zjevnými a otevřenými, jinde doutnajícími a skrytými. Vy jste povoláni, abyste v tomto světě žili v bratrství ne jakožto utopii, nýbrž jako reálné možnosti; jste povoláni, abyste **jako Kristovi misionáři budovali civilizaci lásky**.

Poselství mladé světice

30. září 1997 uplyne sto let od smrti **sv. Terezie z Lisieux**. Její osobnost jistě vyvolá v její vlasti pozornost mnoha mladých poutníků právě proto, že **Terezie je mladá světice**, která předkládá dnes onu prostou a sugestivní zvěst, plnou úžasu a vděčnosti: **Bůh je láska**; každá lidská osoba je předmětem lásky Boha, který chce být od každého přijímán a milován. Je to poselství, které vy, mládež dneška, musíte přijmout a hlasitě předávat svým vrstevníkům: **Bůh miluje člověka! To je nejprostší a vzrušující zvěst, kte-**

Bez životního plánu nikdy nebudeš mít pořádek.

Říkáš mi, jak je jednoduše vázat se na životní plán, na časový rozvrh, a já ti odpovídám: je to jednoduše, protože chybí láska.

Nevstáváš-li v určitém hodinu, nikdy neuskutečníš svůj životní plán.

Josemaría Escrivá

rou Církev dluží člověku (Christifideles laici 34).

Terezie od Ježíška od dětství rozvíjela své nadšení pro Pána, velkou citlivost, s jakou prožívala lásku, a nefalšovanou odvahou pro jeho velká díla. Pochodní své svatosti potvrzuje, že **Bůh uděluje i mladým v hojnosti poklady své moudrosti**.

Kráčejte spolu s ní cestou pokory a prostoty ke křesťanské zralosti ve škole Evangelia. Zůstaňte s ní v »srdci« Církve a žijte rozhodnutí bezvýhradně pro Krista.

Maria jako matka i vzor

Mladí přátelé, v domě, kde bydlí Ježíš, se setkáte také s **přítomností jeho nejsladší Matky**. V jejím lůně se Slovo stalo tělem. Tím, že přijala úkol svěřený jí v dějinách spásy, stala se svatá Panna vzorem pro každého Kristova učedníka.

Jí svěřuji přípravu a průběh XII. světového dne mládeže stejně jako naděje a očekávání mladých ze všech koutů planety, kteří opakují s ní: *jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova* (srov. Lk 1,38), a jdou vstříc setkání s Ježíšem, aby přebývali v jeho domě připraveni oznámit svým současníkům jako apoštolové: *Našli jsme Mesiáše!* (Jan 1,41).

To jsou pocity, s kterými posílám každému z vás svůj srdečný pozdrav a provázím vás svými modlitbami a svým požehnáním.

Mezititulky a zvýraznění redakce Světla

Dostala jsem odpověď

Za slunných let svého manželství naplněných aktivitou jsem málo myslela na modlitbu. Byli jsme s manželem zcela ponořeni do své lásky, která byla naplněna radostí a úsměvy. Jediným naším zklamáním bylo, že jsme neměli děti. Pak onemocněl můj manžel na rakovinu plic. V zoufalství jako smyslů zbavená chtěla jsem tuto skutečnost stůj co stůj zvrátit. Modlila jsem se, ale tato modlitba, které jsem za léta odvykla, se mi zdála nic neříkající a prázdná. Po dlouhých bolestných měsících Jiří zemřel.

Modlila jsem se: »Pomoz mi, pomoz mi snést moji opuštěnost a zoufalství!« Opět se mi zdálo, jako by moje modlitba neměla žádnou odezvu. Stala jsem se hluchou k dobrotivým příslibům našeho faráře a pokoušela jsem se jít sama svou cestou. Ale každým krokem jsem upadala do ještě hlubší sobecké bezútešnosti dovnitř obráceného žalu.

Na své samotářské cestě jsem potkala jiné lidi, kteří také nesli svou bolest. Ti, kteří měli silnou víru, se opět vzpamatovali. Ale jiní klopytali bez cíle jako já: jeden muž, který ztratil svého syna; jedna vdova, mnohem starší než já; mladé děvče, je-

Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho. Nezošklivil si ubožákovu bídu, nepohrdl jí, neskrýl před ním svou tvář, vyslyšel ho, když k němu volal.

Žalm 22

hož rodiče zahynuli při požáru. Všichni jsme říkali, že jsme se modlili k Bohu, aby nám pomohl, ale nic se nestalo. Ptali jsme se: »Proč modlitby některých lidí vyslyší, a naše ne?«

Jak nespravedlivý byl můj soud, poznala jsem jednoho prosincového večera šestnáct měsíců po smrti svého manžela. Přestěhovala jsem se do jiného města a usilovně jsem hledala takové zaměstnání, abych na ně myslela více než na ztrátu svého muže. Ale po dvou měsících

jsem náhodou potkala manžela-va spolence a moje hluboká bolest propukla znovu. Neměla jsem odvahu vrátit se do svého prázdného bytu a bloudila jsem bez cíle po ulicích města. Byla již tma a mlha. Někde na věži odbíjely hodiny šest, když jsem spatřila v mlze schovaný kostel. Dveře byly otevřeny. Opět jsem začala svou starou modlitbu: »Pomoz mi, pomoz mi!« a unavena a bez naděje jsem vstoupila dovnitř.

Byl to malý kostel, chladný a vlhký, svítilo zde na podstavci jen několik votivních svíček. Ticho přerušilo náhle mužské zavzlykání. Moje první reakce byl úlek. Otočila jsem se a zamířila k východu. Ale potlačované vzlykání, které v tichu prostoru znělo tak hlasitě, mě u dveří zadrželo, probuzený zájem mě přiměl vrátit se zpět. Šla jsem kolem lavic, až jsem spatřila schoulenou sedící postavu. Nesměle jsem se dotkla muže na rameni a zeptala se: »Mohu vám nějak pomoci?« Zvedl hlavu. Byl to mladý člověk se širokým obličejem a světlými vlasy. »Je mrtvá,« vyrazil ze sebe, »moje žena je mrtvá!«

Nečekal na žádnou odpověď, když jsem si k němu sedla. Tiše začal mluvit, jako bych byla

jeho přítelem. Byl úředníkem s malým platem, obývali skromný byt, až se jim narodilo dítě. Jejich život byl plný lásky, když náhle žena zemřela. Mluvil o nekonečných dnech a bezesných nocích. »Já vůbec nevím, co dál,« mumlal, »modlím se ustavičně o odvahu, ale je to den ze dne horší...«

Najednou ztichl. Zatímco jsem hledala ve svém prázdném srdci nějaká slova útěchy, začal znovu mluvit, ale bylo to, jako by ho náhle osvítilo nějaké světlo: »Ale ano, všichni lidé byli na mne hodní – manželé, kteří se postarali o mé dítě, cizí sousedé, kteří se snažili, abych přišel každý den na večeři, všichni lidé v mojí kanceláři, opravdu, Bůh přece jen odpověděl na moje modlitby. To jenom já jsem na to nemyslel!«

...jenom já jsem na to nemyslel... Bylo mi, jako by ta slova náhle otevřela dveře mojí duše. I já jsem se modlila, ale nečekala jsem na nějakou dramatickou odpověď, na nějaký zázrak, který mě rázem zbaví mojí bolesti? A když se nic nestalo, a co se taky mohlo stát, odvrátila jsem se a řekla: Moje modlitby nebyly vyslyšeny. Ale nedal mi Bůh svoji odpověď, i když jsem se k němu obrátila zády? Kdybych jen trochu naslouchala, abych slyšela!

Když jsem tady seděla vedle cizího muže, začala jsem přemítat o minulých měsících. Můj lékař mě poslal na zotavenou. Sotva se hosté ve středisku dověděli, že jsme před krátkou dobou odvoděla, semkli se kolem mě jako malá armáda, rozhodnutí, že mě nikdy nene-

Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den, a někdo z vás by jim řekl: »Bud'te s Bohem a at' vám není zima a nemáte hlad,« ale nedali byste jim, co potřebují, co by jim to bylo platné?

Jak 2,15

chají samotnou. Brali mě s sebou na plovárnu, na lodičky, na výlety a mně nikdy ani nenapadlo zeptat se, zda tato jejich pozornost není Boží odpovědí na moji prosbu: »Pomoz mi snášet moji opuštěnost!«

V době manželství jsem nikdy nebyla zaměstnaná a bylo mi řečeno, že bez dalšího vzdělávání těžko dostanu místo. Ale právě když jsem nejnaléhavěji potřebovala práci, potkala jsem jednu paní, která se zcela mimochodem zmínila o tom, že v jedné redakci je volné místo. Dostala jsem je. Ale já jsem to pokládala jen za šťastnou náhodu. O prvních Vánocích bez Jiřího mi tři různé manželské páry, které jsem vůbec neznala, nabídky, abych u nich strávila Štědrý večer. I moji sousedé ukázali, že nejsou slepí, a při prvních náznacích rostoucí deprese mě vzali do svého středu. Sekretářka mého šéfa několikrát pracovala přesčas, aby mě zaučila do mé práce.

A nyní tento večer svedl Bůh do kostela jednoho muže a jednu ženu, aby jim náhle otevřel oči a ukázal, jakým způsobem odpovídá na naše modlitby. Nikoliv náhlým zázračným uzdravením, ani nadpřirozeným probuzením nové odvahy k životu, ale docela malými událostmi, při kterých selhávající odvahu utrápené duše posílí úsměv mezi přáteli a den se projasní vlídnou pozorností cizích lidí.

*Pamela Hennylová
Z SKS přeložil -Iš-*

Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává svou milost. Podrobte se tedy Bohu. Dáblu se však postavte na odpor a uteče od vás.

Přiblížte se k Bohu a on se přiblíží k vám.

Jak 4,6–8

Pokračování ze str. 5

se odvrátil od náboženství svých otců, sedával v Efesu u nohou velkého filosofa Jamblicha a přijal novoplatónské učení, které už nemělo nic společného se starou vírou v bohy. Ze studií ho vytrhli do armády. Bojoval pod Liciniovými prapory, i když nenáviděl válčení, nakonec se dostal do zajetí a byl odveden do Sabarie, kde teď musel malým klukům vštěpovat abecedu a násobilku.

„Nevěříš v to tedy?“ naléhal Festus.

„Věřím v nejvyšší bytost, ve které všechny věci mají svůj počátek,“ řekl konečně učitel.

„Tak podobně to říkají naši kněží také,“ spokojeně kývnul Festus. „Mluvíš o jediném a všemocném Bohu, Tvůrci nebes a země. Tak už nemluv o hloupých pohanských pohádkách, nebo mě otec vezme ze tvé školy!“

„Vzdělaný chlapec přesto musí vědět, v co kdysi věřili jeho otcové,“ chabě se bránil pedagog.

„Až budete větší, budu vás seznamovat i s moudrostí filosofů, která je mnohem vznešenější než náboženství. Teď byste mi ještě nerozuměli.“

Festus vrčel jako podrážděný pes, zarazil rydlo do voskové tabulky a vykřikl:

„Jsem křesťan a věřím tomu, co mi říká otec. Nenechám se od tebe poplést.“

Martin užasle naslouchal této potyčce. Tak hněvivého svého přítele ještě neviděl. Muselo přece jen být něco mimořádného s tou jeho vírou, o kterou se kamarád tak vášnivě zasazoval. Dosud přijímal bez pochybností všechno, co mu otec říkal. Teď ale ho napadlo všelicos a v jeho mladém mozku svítalo, že přece možná není pravda všechno, co se dověděl o římských bozích.

„Pro dnešek s vyučováním skončíme,“ řekl Řek trochu smutně. Hoši vyrazili ven

a zdálo se, že brzy zapomněli, co je předtím tížilo. Na zasněžené louce u pevnosti stříleli lukem a šípy a hlasitě jásali, když se trefili do černého.

Nakonec to však Festa přestalo bavit a řekl:

„Jak daleko je ještě do oběda?“

„Proč?“ zeptal se Martin.

„Mám strašný hlad. Nedal by nám něco váš kuchař?“

„Kuchťík je můj přítel,“ přemítal Martin. „Snad nám něco obstará k jídlu.“

„Tak pojďme. Na co ještě čekáme?“

Kuchař byl naštěstí příliš zaměstnán, než aby dohlížel na mladé Římany, kteří se vplížili do kuchyně. Felix právě lovil uzenky z pánvice a jednu jim hodil. Festus ji šikovně zachytil, ale nedokázal potlačit výkřik bolesti, protože si popálil prsty. S komickým výrazem ve tváři ji přehazoval z jedné ruky do druhé, až se kuchťík hlasitě zasmál a kuchař udíveně vzhledl od svých hrců.

„Už zas ten taškář něco provedl?“ bručel a sáhl po válku na těsto.

„Ne, vůbec nic!“ udobřoval ho Martin. „Jenom jsme si dovolili trochu zažertovat. Felix je úplně nevinný.“

„Jako vždycky,“ bručel kuchař, zatímco se oba šibalové klidili se svou kořistí. V koutku stáje ji společně snědli.

„No, vám, jak se zdá, chutná,“ smál se starý čeledín, který právě česal oře svého pána.

„Chutná vždycky, Rufe,“ přikyvl Festus, žvýkaje plnými ústy. Brzy zmizel i posední kousek uzenky.

„Proč sis vlastně tak vyjel na pedagoga?“ napadlo Martina znovu, když si hřbetem ruky utíral ústa. Festus sraštíl čelo.

„Protože jsem křesťan a nemám rád pohanské pohádky. Rufus nám bude rozumět, je také křesťan.“

„Ano, je to tak,“ kývl starý čeledín, syrský otrok, který se vlastně jmenoval úplně jinak,

ale také musel přijmout římské jméno. „Ale ty bys neměl syna našeho tribuna urážet v jeho víře.“

„Neurází mě,“ kroutil hlavou Martin. „Vlastně bych se chtěl o vašem náboženství dovědět víc. Můžeš mi je vysvětlit, Rufe?“

„Ó je!“ smál se stařík. „Já jsem jenom hloupý sluha v maštali a nemohu ti mnoho vysvětlit.“

„Máš zmrzačenou levou ruku,“ poznamenal Martin. „Jak jsi k tomu vlastně přišel?“

„To už je dávno, je to dlouhá historie. Povím ti ji někdy jindy.“

„To ti mohu říci také,“ zvolal Festus. „Za času císaře Diokleciána chtěl římský soudce přinutit Rufa, aby obětoval kadidlo římským bohům, a když se zdráhal, drželi mu ruku v ohni.“

„Ruku v ohni?“ zděšeně žasl Martin. „To přece muselo přišemě bolet.“

„Samozřejmě že to bolelo. Ale Rufus přesto nezradil svou víru. Později ho poslali do olovených dolů, ze kterých se vrátil teprve, když císař Konstantin dal naší církvi svobodu.“

„Proč vykládáš staré historky?“ bručel čeledín. „Raději mi pomozte krmit koně, to je chytřejší.“

„A ty, Feste, by sis také nechal pro svou víru spálit ruku?“ ptal se Martin.

„Samozřejmě! To by udělal každý dobrý křesťan,“ ujišťoval přítel. „I život musíme dát za víru.“

„To bys dokázal? Nemohu tomu věřit. Křičíš, když si popálíš prsty o uzenku.“

Tvář mladého křesťana byla vážná, když odpovídal:

„Kristus by mě posílil a už bych pak neměl strach.“

Martin zmateně vzhledl ke starému Rufovi, který úplně klidně krmlil koně. Je to jen ubohý otrok a určitě neumí napsat ani písmenko. Ale nechal si pro své náboženství spálit

ruku, stejně jako onen mladý hrdina Muscius Scaevola před soudem etruského krále Porseny. Tento příběh znal každý římský chlapec. Že by Festus skutečně měl sílu snést takovou trýzeň, o tom Martin pochyboval, ale viděl v jeho pohledu tolik odhodlání, že věřil aspoň v jeho dobrou vůli.

„To je velkolepé, nechat si pro svou víru spálit ruku,“ vyrazil ze sebe Martin, ale otrok Rufus skromně řekl:

„Nemluv o tom, mladý pane! Tehdy obětovaly tisíce svůj život pro Krista. Házeli je dravé zvěři, přibíjeli je na kříž, pálili je zaživa. Já jsem z toho vyšel s malou škodou. Koně pořád ještě mohu krmit. - Ne tak zprudka, můj milý Pluto! Také dostaneš svůj oves!“

„O takovém náboženství musíme vědět víc, když dělá člověka schopným takového hrdinství,“ myslel si Martin. Pak oba pomáhali starci krmit hladové koně.

Tribunův syn byl nezvykle tichý, když s přítelem odcházel ze stáje.

„Myslím, že teď něco chápu z vašeho příkázání, které mi předtím připadalo odporné,“ řekl.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Festus.

„No, ten Ježíš vám přece přikazuje nastavit levou tvář, když vás někdo praští po pravé. Možná je to myšleno tak, že kvůli jeho jménu musíte snášet pronásledování a zlé nakládání a nesmíte se bránit.“

„Tak nějak podobně to bude,“ přikyvoval přítel.

„Není to lehké pro římského chlapce,“ vzdychl Martin.

„Ne, lehké to není, ale otrok Rufus to dokázal.“

Konečně Martin zapomněl na hloubání a brouzdal se s kamarádem ve sněhu. Na oběd měli oba výtečný apetit, nevadila ani uzenka, kterou předtím štípli.

(Pokračování příště)

FATIMA

SVĚCENÍ KOSTELA V KAROLINCE

Věřící lidé v Karolince (farnost Nový Hrozenkov, děkanát Vsetín) zůstali na podzim roku 1996 bezradní. V zemi měli základy budoucího kostela, na zemi něco stavebního materiálu, cihel, železa... A nebylo peněz. Zdálo se, že už není ani chuti a odvahy stavět dál.

Tehdy byla tato farní bolest svěřena na dálku otci farářů v Klášterním Hradisku u Olomouce. Přibližně za 9 měsíců – v sobotu dne 12.7.1997 – jsme v Karolince prožívali slavnost posvěcení kostela Panny Marie Karmelské.

Bylo slunné dopoledne – jako Boží dar po deštích a záplavách minulých dnů, pro něž se zdálo, že otec arcibiskup Mons. Jan Graubner z Olomouce ani nepřijede.

Přijel – a valašská kapela hrála právě píseň o Moravě a o Hané. Liturgický průvod vyšel z nedaleké školy. V otevřené zvonici nového kostela se vesele houpaly 3 zvony a vítaly všechny, kdo s radostí toužili vejít do domu Pánova. – Jejich upřímný zpěv se spojoval s hlasem zvonů: „Bože, cos ráčil před tisíci roky...“

Přivítání, kytice. Otec arcibiskup dostal kazetu se symbolickým klíčem. „Vstupte do Pánovy brány s díkemi!“ Požehnal vodu, pokropil kostel a prosil Boha, aby rosou své milosti nás očistil od hříchů. První kroky v novém kostele jsou kroky úcty a vděčnosti – a vnitřního ulehčení. Balvany starostí jsou za námi. Ne jen balvany těžkostí se stavbou. Zde se budou shazovat balvany nedorozumění mezi námi a Bohem, mezi námi navzájem, v rodinách a v podnicích a v obci i farnosti.

Zde Kristus, Hlava církve, nabízí smíření s Bohem. Zde dává podnět a sílu k odpuštění a usmíření mezi lidmi: „Přinášíš-li svůj dar na oltář a tam se rozpomeš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nechej svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem, potom teprve přijď a přines svůj dar.“ (Mat 5, 23 n.) Tak to z evange-

lia připomněl otec arcibiskup biskup ve své homilii.

Pak jsme litanii ke všem svatým vzývali živou církev v nebi i na zemi o lásku. Naše prosby vyvrcholily v zasvěcující modlitbě: „Na přímluvu blahoslavené Panny Marie a všech svatých ať se tato stavba, kterou ti, Bože, zasvěcujeme, stane domem spásy a milosti – a lid spojený v jedno ať se ti klaní v duchu a pravdě a zdokonaluje se v lásce.“

Zde se budeme, Bože poučovat tvým slovem; a nebudeme říkat, žeš nic nefekl (např. o pohromách přírodních nebo lidských). Zde se budeme posilňovat tvými svátostmi; a nebudeme říkat, že nám nepomáháš.

Lid shromažďující se v kostele, to je šťastná církev. Vznešená jako město na návrší, podle něhož se mohou cestovatelé i poutníci života orientovat. Zde je oltář, u něhož nás shromažďuje Kristus v jedno společenství víry, vzájemné úcty a důvěry, lásky a naděje. Zde my, pokorní a chudí, dojdeme pravého bohatství, které zloději nekradou. Zde utlačovaní hříchem dojdou pravé svobody, která není nevázaností. Zde všichni budou dosahovat důstojnosti Božích dětí, dokud s radostí nevejdu do nebeského Jeruzaléma.

Arcibiskup pomazal mramorový oltář křížem. Oltář, napevno spojený se Zemí, je vyňat z obecného užívání. Je vyhrazen pro oběť Kristovu i pro jeho obětní hostinu. Na rozžhavené uhlíky v kotlíku na oltáři vložil arcibiskup kadidlo. Jeho dým se vznášá vzhůru jako naše myšlenky a modlitby. A prostor se naplňuje příjemnou vůní...

Pokračování na str. 18

Tragické vyhlídky súdánských dětí

Populace v Súdánu a především děti jsou na hranici vyčerpání, budoucnost celé generace je vážně ohrožena. Počítá se, že v důsledku nekonečných bratrovražedných válek jsou čtyři miliony obyvatel na útěku a 90 % žije pod hranicí chudoby.

Henk Kranke, odpovědný zástupce UNICEF (Fond OSN pro děti) zdůraznil v Ženevě, že situace žen a dětí se každým dnem zhoršuje, stejně jako stále klesá pomoc zemí, které Súdán podporovaly v prohlubující se bezvýhodné situaci. „Dospěli jsme k bodu, kdy je v sázce fyzický i mentální vývoj celé generace v důsledku katastrofálního nedostatku potravin. Abychom mohli pomoci těmto lidem, dostáváme pouze 15 % částky, kterou bychom potřebovali.“

UNICEF se obrací s naléhavou výzvou na mezinárodní veřejnost, aby se zasadila o nastolení míru a byla velkorysejší především vůči dětem.

OSSR

Jan Pavel II. jmenoval kardinála Paula Pouparda svým zvláštním delegátem na oslavy 100. výročí úmrtí sv. Terezie z Lisieux, které se budou konat v Bayeux a v Lisieux od 28. září do 5. října 1997.

OSSR

Podle zprávy »Amnesty international« vyhrožují v Mexiku jezuitovi Javierovi Avilovi zabitím. V minulém týdnu obdržel několik výhrůžných telefonátů. Existují vážné obavy o jeho život.

Tento řeholník je znám především svou angažovaností za práva indiánských Tarahumarů. Je členem Komise pro solidaritu a ochranu lidských práv.

Minulý týden byl v Mexiku unesen 74letý jezuita Wilfredo Guinea. Ačkoliv bylo zaplacen požadované výkupné, není po uneseném žádné stopy.

Únoscí tvrdí, že jej propustili v nejlepším zdravotním stavu.

Katpress

Řím

Podle údajů Rádia Vatikán bude mučednice Edith Steinová svatořečena v Římě.

Suspenze již při pokusu

Podle sdělení Vatikánu již pouhý pokus katolického kněze o uzavření civilního sňatku je důvodem, aby byl zbaven práva vykonávat kněžský úřad.

Itálie

V roce 1997 počítá italská katolická církev s poklesem příjmu z církevní daně o 52 miliard lir.

Ázerbájdžán

V červnu schválil parlament revizi zákona, která zpřísňuje opět kontrolu státu nad náboženskými organizacemi. Zvláště postiženy jsou ty náboženské společnosti, které přišly do země, když Ázerbájdžán dosáhl nezávislosti. Podle nového zákona ta náboženství, která jsou cizí národní tradici, se veřejně nesmějí přednášet. Cizinci nesmí v zemi provádět žádnou »náboženskou propagandu«.

Úžas nad láskou

Někteří budhističtí mnichové v Thajsku žasnou nad velkou láskou, jakou prokazují kamilliánští kněží svým nemocným. Misijsní kněží – lékaři opět žasnou nad velkodušností neznámých dobrodinců, kteří jim umožňují pokračovat v díle lásky.

Podle průzkumu izraelského listu Haaretz těší se největší důvěryhodnosti domácí lékaři. Následují psychologové a ženy v domácnosti. Teprve na čtvrtém místě jsou rabíni. Poslední místo zauímají novináři za pojišťovacími agenty a automechaniky.

-sks-

Pokračování ze str. 17

Dvě paní osušily oltář, prostřely, umístily svíce a kytičku – jako k hostině. Arcibiskup nechal zažehnout svíce na znamení, že světlo Kristovo má zářit v církvi, aby v ní našly plnou pravdu všechny národy. Rozsvítily se všechna světla. „Ejhle, oltář Hospodinův září!“ V novém kostele začala poprvé hostina Pánova. Tělo Páně se vydává, jeho Krev se prolévá, tajemně sice – ale skutečně. Z oltáře si budeme brát živinu srdce pro všechny potřebné životní oběti.

Nakonec arcibiskup propustil lid. Ten se rozešel s naléhavým posláním provonět lidské soužití Kristovou láskou.

Občané Karolinky se postarali o srdečné pohoštění stavitelů chrámu, jeho dobrodinců a přátel. Otec arcibiskup pak odjel posvětit další nový kostel – Svaté rodiny v Luhačovicích.

Ve středu 16. července 1997 – na svátek Panny Marie Karmelské – oslavil v novém kostele své kněžské padesátiny jeho budovatel. Od roku 1989 je to už jeho pátý kostel (Dmovice ve farnosti Újezd u Valašských Klobouk, Křelov u Olomouce, Kylešovice u Opavy, Hněvošice u Opavy, Karolinka). Většinou byly postaveny ve svědomité spolupráci se stavební firmou SOPOS (Vítězslav Křesina, Dub nad Moravou).

Liturgická památka Panny Marie Karmelské je ozvěnou z pohoří Karmel ve Svaté zemi. Tam prorok Eliáš vzýval Hospodina v době sucha o déšť (viz I. Královská 18,44). Zde se ve 12. století křesťanském usadili poustevníci. V obláčku, který se po prosbách Eliášových objevil nad mořem a postupoval k pevnině, spatřovali předobraz Panny Marie, jejíž božské mateřství zprostředkovalo lidstvu déšť Božího milosrdenství. Poustevníci se svěřili do její ochrany. Později (to už přesídlili do Evropy) dosáhli schválení karmelitánských řeholních stanov.

Nyní tedy stojí kostel Panny Marie Karmelské i na Valašsku – v Karolince. Jeho zvony budou vyzvánět zvláště o jejích svátcích. Tam bude oslavován její Syn. Ten bude žehnat valašskému kraji a tolika dobrodincům (např. zvony jsou převážně darem katolíků z olomoucké farnosti svatého Mořice, lavice, které jsou rovněž darem, nemohly být prozatím přepraveny v důsledku záplav.)

Tak čteme v pozvání, které nám k posvěcení kostela poslal jeho budovatel a jubilant, nenápadný a pokorný Mariin služebník, kněz P. Jaroslav Studený. Děkujeme Panně Marii za něho. Jemu děkujeme za její nový kostel v Karolince.

P. Erich Pepřík

PROVODOV – P. MARIA SNĚŽNÁ – POUTNÍ MÍSTO V OKRESE ZLÍN

Po celý rok v neděli
mše sv. v 10.15 hod.

Letní poutní sezóna je od
4. května do 19. října.

V tomto období mše sv.
v neděli v 10.15 hod. a ve 14.30 hod.

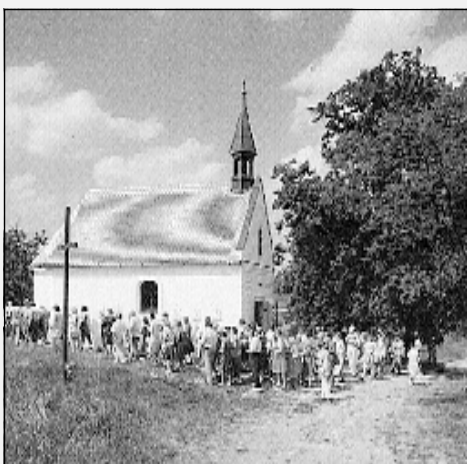
Hlavní pout'
oslava Panny Marie Sněžné
vždy v neděli po 5. srpnu.

Sobota: 9. 8. – mše sv. v 17.30 hod.
Neděle: 10. 8. – mše sv. v 7.30, 9.00,
10.30 hod. (celebruje nuncius Giovanni
Coppa) a ve 14.30 hod.
Dušičková pout' je 26. října – mše sv. je
v 16.00 hod. (celebruje arcibiskup Jan
Graubner) pak světelný průvod na hřbitov.

KATOLICKÁ KOMUNITA MILES JESU zve
všechny mladé dívky, studentky a svobodné
ženy na víkendové duchovní cvičení (na
pomoc při rozpoznávání povolání).
Začátek: 10. 10. 1997 Konec: 12.10. 1997
Místo: Brno, Veverí 15. Podrobnější infor-
mace na tel. č. (05) 744 933.

**CHRÁMOVÁ SLUŽBA,
MASARYKOVA TR. 48,
772 00 OLOMOUC**

Zasílá na dobírku zázračnou medaillku zho-
tovenou ze 14karátového zlata, o váze
1,05 gr, za 695 Kč + poštovné.

V sobotu 16.8.1997 se bude konat v poutní kapli v Popicích u Znojma ve 14.00 hod. poutní setkání a pobožnost německých rodáků ze Znojemska a v 16.00 hod. bude ve Znojmě u sv. Mikuláše německá mše sv. pro rodáky ze Znojemska, při které budou také kněží, kteří na znojemsku mají svůj původ nebo zde před r. 1945 působili. V neděli 24. srpna 1997 ve 14.30 hod. bude na poutním místě Tři Duby u Hornu v Rakousku česká pout' se mší sv., v 18.00 hod. bude svátostné požehnání v poutní kapli u Pulkau.

Adorační dny 1997

DNY MODLITBY A SMÍŘENÍ
POUTNÍ BAZILIKA NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE
NA SVATÉM KOPEČKU U OLOMOUCE

NE – 17. SRPNA 1997	10.00 – Mše sv.
7.30 – Mše sv.	14.00 – „Pojďte projít bazilikou“ – prohlídka baziliky s odborným výkladem
9.00 – Slavnostní otevření adoračních dnů – mše sv.	16.00 – Společná adorace
10.30 – Mše sv.	17.00 – Slavná mše sv.
11.30 – „Pojďte projít bazilikou“ – prohlídka baziliky s odborným výkladem	ÚT – 19. SRPNA 1997
14.00 – Společná adorace	8.00 – Mše sv.
15.00 – Slavná mše sv.	9.00 – Společná adorace
16.00 – Koncert křesťanského folku – kaple Jména Panny Marie v ambitu	10.00 – Mše sv.
PO – 18. SRPNA 1997	14.00 – „Pojďte projít bazilikou“ – prohlídka baziliky s odborným výkladem
8.00 – Mše sv.	16.00 – Společná adorace
9.00 – Společná adorace	17.00 – Slavnostní zakončení adoračních dnů – mše sv.

BĚHEM VŠECH TŘÍ DUCHOVNÍCH DNŮ SE ZPOVÍDÁ. BUDE I PROSTOR PRO DUCHOVNÍ ROZHOVOR *** MILOSTNÝ OBRAZ PANNY MARIE BUDE VYSTAVEN K ÚCTĚ VĚŘÍCÍCH KAŽDÝ DEN PO BOHOSLUŽBÁCH V 10.00 A V 17.00 HOD. *** AMBIT, BOLESTNÉ SCHODY A KAPLE JMÉNA PANNY MARIE JSOU PŘÍSTUPNY DOPoledNE OD 10.00 DO 12.00 HOD., ODPOLEDNE OD 13.00 DO 18.00 HOD.

NA SPOLEČENSTVÍ MODLITBY SE TĚŠÍ STRAHOVŠTÍ PREMONSTRÁTI NA SVATÉM KOPEČKU

**Neděle 3. 8. – 18. v mezidobí
Jan 6,24–35**

Žijeme většinou křesťanství přítomnosti, ne křesťanství dalekých očekávání, ne křesťanství snů. Chceme zažívat Ježíšovu blízkost a jeho dary teď. Je to správné, ale přece se můžeme podobat těm, kdo ho hledali jen proto, že se onu chvíli nasýtí: „nikdy hladovět..., nikdy žízniť...“ – to přesahuje tento život o víc, než jen o nekonečný počet let. Zkusme tedy zahlédnout otevřené nebe, do něhož nás situace dneška vede. Nebe, které není ani na tomto světě, ani z tohoto světa.

Pondělí 4. 8. – Nm 11,4–15

Hádat se s Hospodinem? To nás možná na Mojžíšovi pohoršuje. Ale být vůči němu lhostejným, to je mnohem horší. Kdo se pře, nakonec možná poslechne. Lhostejný jde ale svou cestou sám.

Úterý 5. 8. – Nm 12,1–13

Může prorok dělat cokoliv? To jistě ne. Ale soudcem je pro všechny nakonec Bůh a ne člověk. A pohrdnout tím, skrze něhož mluví Bůh, není radno. Člověk se tak vylučuje z pospolitosti Božího lidu.

**Středa 6. 8. – Proměnění Páně
Dan 7,9–10,13–14**

Ježíšova velikost a moc přesahuje naše představy. Pokrývá minulost i budoucnost. A přece je nám Ježíš blízký. V modlitbě můžeme zažít oboje: velikost i blízkost Syna člověka.

Čtvrtek 7. 8. – Nm 20,1–13

Izraelci si svým postojem přivolávali na sebe trest. Bůh však mezi nimi prokázal svou svatost, když je nenechal zahynout, ale dal jim vodu. On opravdu nejedná jako my lidé. Známe to i z vlastní zkušenosti?

Pátek 8. 8. – Dt 4,32–40

Brát Boha vážně, poslouchat ho – to je největší moudrost. Ve Starém zákoně i dnes. Ale člověk se k tomu musí znova rozhodovat. V každém z nás se ozývá také svévolník.

Sobota 9. 8. – Dt 6,4–13

Slova Ježíšova se v mnohém neliší od slov Starého zákona. Slova o milování Boha jsou zcela stejná. Jen praxe našeho života může být často jiná. Pokud Boha nemilujeme víc než cokoliv jiného, musíme pracovat na změně.

Neděle 3. srpna 18. neděle v mezidobí	- 1. št.: Ex 16,2–4,12–15 Ž: 78 (77),3+4bc,23–24,25+54 2. št.: Ef 4,17,20–24 Ev.: Jan 6,24–35	odp.: 24b
Pondělí 4. srpna panátka sv. Jana Marie Vianneye, kněze	- 1. št.: Ez 3,16–21 Ž: 117 (116),1,2 Ev.: Mt 9,35–10,1	odp.: Mk 16,15
Úterý 5. srpna férie	- 1. št.: Nm 12,1–30 Ž: 50,3–4,5–6,12–13 Ev.: Mt 14,22–36	odp.: slov. 3a
Středa 6. srpna svátek Proměnění Páně	- 1. št.: Dan 7,9–10,13–14 Ž: 97 (96),1–2,5–6,9 2. št.: 2 Petr 1,16–19 Ev.: Mk 9,2–10	odp.: 1a,9a
Čtvrtek 7. srpna férie	- 1. št.: Nm 20,1–13 Ž: 94,1–2,6–7,8–9 Ev.: Mt 16,13–23	odp.: 8
Pátek 8. srpna panátka sv. Domínika, kněze	- 1. št.: 1 Kor 2,1–10a Ž: 96 (95),1–2a,2b–3,7–8a,10 Ev.: Lk 9,57–62	odp.: slov. 3
Sobota 9. srpna férie, nebo sobotní panátka Panny Marie	- 1. št.: Dt 6,4–13 Ž: 17,2–3a,3bc–4,47+51ab Ev.: Mt 17,14–19	odp.: 2

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	
	3. 8.	4. 8.	5. 8.	6. 8.	7. 8.	8. 8.	9. 8.	
Antifona	919	1722	949	1452	980	1722	1012	
Žalm	783	783	783	783	783	783	783	
Ranní chvály:								
Hymnus	920	1723	949	1452	981	1723	1013	
Antifony	920	935	950	1453	981	998	1014	
Žalmy	921	936	950	813	981	998	1014	
Kr. čtení a zpěv	923	1724	953	1454	985	1724	1017	
Antifona k Zach. kantiku	708	1724	953	1454	985	1724	1017	
Prosby	924	1724	953	1454	985	1724	1017	
Záv. modlitba	708	1448	954	1455	986	1462	1018	
Modlitba během dne:								
Hymnus	925	940	954	1455	986	1003	1018	
Antifony	925	940	955	1456	987	1004	1019	
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019	
Krátké čtení	927	943	957	1456	989	1006	1021	
Záv. modlitba	708	1448	957	1455	990	1462	1022	
Nešpory: SO								
Hymnus	915	929	1727	1457	1457	991	1727	1024
Antifony	916	929	945	1449	1457	992	1009	1025
Žalmy	916	930	945	1449	1457	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	1730	1451	1459	995	1730	1027
Ant. ke kant. P. M.	708	709	1731	1451	1459	995	1731	709
Prosby	918	933	1731	1451	1459	995	1731	1028
Záv. modlitba	708	708	1448	1455	1455	996	1462	709
Kompletář	1238	1242	1247	1251	1254	1257	1260	1238

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Objednávání Světla

**Světlo si lze objednat
na adrese:**

* * *

**Matice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena
v tiraži), která Vám dá
instrukce
a zašle složenkou
na zaplacení.**

Novinky
MCM

CESTOU SVATÉ ZDISLAVY – nověna ke sv. Zdislavě Podle starších předloh zpracoval P. Tomáš Bahounek

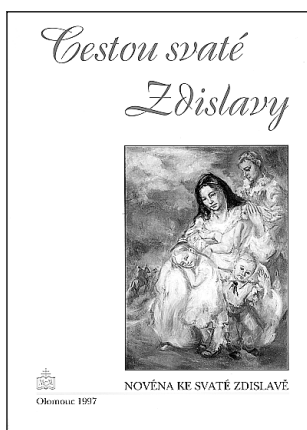
Chceme rozjímat o ctnostech svaté Zdislavy a k nim se připojujících darech Ducha svatého a jejich důsledcích v celém Zdislavině životě osobním a společenském. Chceme si připomínat, že také my si musíme osvojit ctnosti a vyprosit dary Ducha sv., jestli chceme být opravdovými křesťany a Božími dětmi. Nic nad to není pro nás potřebnější! Modlíme se proto, aby nám je Bůh dal se svou milostí, a prosíme svatou Zdislavu, aby nám pomáhala denně se v nich cvičit, zdokonalovat a setrvat v nich až do smrti...

Právě tato devítidenní pobožnost ke svaté Zdislavě má být soustavnou cestou k našim modlitbám. Máme kolem sebe tolik vážných případů rozvrácených manželství, tolik případů rozpadajících se rodin, tolik zanedbaných a opuštěných dětí, tolik případů dětí počatých a nenarozených, tolik případů nevyléčitelných onemocnění, a na tom všem se může ukázat zázračná pomoc svaté Zdislavy!

Každý den nověny ke sv. Zdislavě zahrnuje svým zaměřením jistý okruh působnosti sv. Zdislavy: 1. den: Zdislavině svátostné manželství; 2. den: Křesťanská radost sv. Zdislavy; 3. den: Sv. Zdislava v rodině; 4. den: Výchova v duchu sv. Zdislavy; 5. den: Práce sv. Zdislavy; 6. den: Pomoc sv. Zdislavy trpícím; 7. den: Vlastenectví sv. Zdislavy; 8. den: Zdislavina oddanost Církvi sv.; 9. den: Touha sv. Zdislavy po věčném životě...

Pamatuj, že tato nověna ke sv. Zdislavě byla poprvé konána a obětována za všechny, kdo ji budou kdy konat, aby se jim stala velkým požehnáním. Byla vykonána i za tebe!

(Cit. z úvodní části knihy.)
Brož. A5, 128 stran, cena 55 Kč.

771 00 Olomouc 1
Dolní nám. 24
EXPEDICE
Matice cyrilometodějská s.r.o.

**Piaceno predem
706 035**

Novinové vypiätne

Odesiätel:

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošty v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SF, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U tisku o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.